

ΑΜΕΣΟΙ ΔΑΣΙΚΟΙ ΦΟΡΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ἰπὸ

Π. ΚΟΝΤΟΥ

Β'.

Τὸ φορολογικὸν ποσοστὸν διὰ τὴν ἄσβεστον ὠρίζετο εἰς 12ο)ο, τόσον ἐκ δημοσίων ὅσον καὶ ἐκ μὴ δημοσίων δασῶν. Ἡ ἰσότης ὅμως αὕτη ἰσοδυναμεῖ εἴτε πρὸς κρατοποιήσιν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄσβεστον τῶν μὴ δημοσίων δασῶν, εἴτε πρὸς ἀπεμπόλησιν τῶν δημοσίων δασῶν ὑπὲρ τῶν ἄσβεστοποιῶν.

Τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς ρητίνης, ὀρισθὲν ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΠ' τοῦ 1892 εἰς 27ο)ο διὰ τὰ δημόσια καὶ 12ο)ο διὰ τὰ μὴ δημόσια δάση, ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΡΖΒ' εἰς 30ο)ο διὰ τὰ δημόσια δάση, ἐβεβαιοῦτο καὶ εἰσεπράττετο δι' ἐνοικιαστῶν, ἀναδεικνυομένων ἐπὶ δημοπρασίᾳ. Τὸ μειονέκτημα τῆς ἐνοικιάσεως δημοσίων δασικῶν φόρων εἶναι φανερόν. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ δικαιωμάτων, ὡς ἐπὶ δημοσίου καὶ μὴ δημοσίου δάσους, ἀπετέλει τὸ ἔκπαλαι ὀνομαζόμενον δικαίωμα ἐπικαρπίας.

Τὰ βαλανίδια καὶ κηκίδια ὑπεβάλλοντο εἰς δικαίωμα 24ο)ο καὶ 12ο)ο, ἐὰν προήρχοντο ἐκ δημοσίων ἢ μὴ δημοσίων δασῶν.

Ἀπηλλάσσοντο τῆς καταβολῆς παντὸς δικαιώματος:

1. Τὰ καυσόξυλα διὰ τὴν οἰκιακὴν χρῆσιν.
2. Τὰ ξύλα πρὸς ἀνέγερσιν καὶ ἐπισκευὴν οἰκιῶν καὶ ἀποθηκῶν, τὰ ὑλοτομούμενα ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν χωρίων ἐκ δημοσίων δασῶν κειμένων εἰς τὴν περιοχὴν τῶν χωρίων τούτων, πρὸς ἀτομικῆν τῶν χρῆσιν.
3. Αἱ φουρκάδες τῶν σταφιδαμπέλων, τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα, αἱ καπνόβεργες καὶ τὰ ξύλα πρὸς πῆξιν καλυβῶν καὶ ποιμνιοστασίων, ἐκ δασῶν δημοσίων καὶ μὴ.

4. Τὰ δασικὰ προϊόντα ἐκ κήπων καὶ ἀμπελώνων.

Αἱ διατάξεις αὗται εἶχον ἀξιέπαινον φιλαγροτικὸν χαρακτῆρα. Τὰ δασικὰ ὅμως προϊόντα ἀπὸ τὰ χωράφια καὶ ἐλαιῶνας τῶν ἀγροτῶν ἐφορολογοῦντο ὡς ἐὰν προήρχοντο ἐξ ἰδιωτικῶν δασῶν.

Ἐν τῷ νόμῳ ΒΣΒ' τοῦ 1893 ἐπέτρεψεν ὅμως οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων μεταφέρειν ἀτελῶς καὶ πωλοῦν μέχρι τριῶν φορτίων κατ'ἄτομον καυσόξυλα, ὑλοτομούμενα ἐξ οἴουδήποτε δάσους.

Ἐν τῷ νόμῳ ΒΧΜΒ' τοῦ 1899 κατέστησεν ἐπιπροσθέτως ἀτελῆ τὴν ἐξ οἴουδήποτε δάσους κατασκευὴν ἀνθράκων σιδηρουργίας μέχρις ἑνὸς φορτίου ἐξ 80 ὀκάδων καθ'ἑκάστην, τὴν ὑλοτομίαν λιγοβεργῶν, τὴν συλλογὴν ραμνοσπόρου, σχινοφύλλου, κηκίδων, χρυσοξύλου, ρουδίου, πρεμνοφλοιοῦ, ἀνθέων φιλύρας καὶ κώνων πεύκης μέχρι 80 ὀκάδων καθ'ἑκάστην. Ἀτελής ὡσαύτως κατέστη καὶ ἡ ὑλοτομία ξυλείας ἐκ τῶν κοινοτικῶν δασῶν ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν κοινοτήτων διὰ ἀνέγερσιν οἰκιῶν, καλυβῶν, ποιμνιοστασίων ἢ κλώνων πρὸς περίφραξιν τῶν κτημάτων των. Ὁ νόμος οὗτος ἠῤῥησε τὸ δικαίωμα τῶν καυσόξυλων εἰς 30 λεπτὰ κατὰ ζύγιον.

Ἐν τῷ νόμῳ ΓΧΟΣΤ' τοῦ 1910 ὥρισεν ὡς πάγιον δικαίωμα διὰ τὰ βαλανίδια τὰ ἐξαγόμενα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν λεπτὰ 2 ἢ 1,5 κατ'ὀκάν, ἀναλόγως ἂν προήρχοντο ἐκ δημοσίων ἢ μὴ δημοσίων δασῶν, διὰ δὲ τὰ βαλανίδια τὰ μεταφερόμενα πρὸς ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν 0.5 λεπτὸν κατ'ὀκάν.

Ἐν τῷ νόμῳ 699 τοῦ 1915 περὶ ὀργανώσεως τῆς δασικῆς ὑπηρεσίας εἰς τὰς νέας χώρας κ.λ.π. ὥριζε διὰ τὰς νέας τότε χώρας, Ἡπειρον, Μακεδονίαν, Θράκην, Κρήτην καὶ νήσους τοῦ Αἰγαίου, μεταβατικῶς, τὰ ἐξῆς φορολογικὰ ποσοστὰ :

Ἐπὶ δημοσίων δασῶν 20ο)ο διὰ τὴν τεχνικὴν ξυλείαν, 10ο)ο διὰ τοὺς ξυλάνθρακας καὶ 12ο)ο διὰ τὴν ἄσβεστον.

Ἐπὶ τῶν μὴ δημοσίων δασῶν 10ο)ο διὰ τὴν τεχνικὴν ξυλείαν, 4ο)ο διὰ τοὺς ξυλάνθρακας καὶ 5ο)ο διὰ τὴν ἄσβεστον.

Διὰ τὰ καυσόξυλα ἐκ μὴ δημοσίων δασῶν ὠρίζετο δικαίωμα 10 λεπτῶν κατὰ ζύγιον 100 ὀκάδων.

Ἡ ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῶν χωρίων ὑλοτομία ξυλείας δι'ἀνέγερσιν ἰδίων οἰκιῶν καὶ ἀποθηκῶν ἐκ δημοσίων ἢ μὴ δημοσίων δασῶν, κειμένων ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ χωρίου, ὑπεβάλλετο εἰς δικαίωμα 5ο)ο τῆς διατιμῆσεως, ἐὰν δ'ἐπρόκειτο περὶ ἀπόρων κατοίκων ἦτο ἀτελής. Ἡ διάταξις αὕτη ἦτο αὐστηροτέρα τῆς ἀντιστοίχου διατάξεως τοῦ νόμου ΒΡΖΒ' διὰ τὴν παλαιὰν Ἑλλάδα.

Ἐπεξετάθησαν πλὴν τούτου εἰς τὰς νέας χώρας, αἱ ἀτέλειαι τῶν νόμων ΒΡΖΒ', ΒΣΒ' καὶ ΒΧΜΒ' διὰ φουρκάδες, γεωργικὰ ἔργαλεῖα, λιγόβεργες, καπνόβεργες, σχινόφυλλον, κηκίδια, ἄνθη φιλύρας, ραμνόσπορον, κώνους πεύκης, καθὼς καὶ δι'ὑλοτομίας ἐκ κοινοτικῶν δασῶν ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν κοινοτήτων. Πλὴν τούτου καθωρίσθησαν ἀτέλειαι δασικῶν προϊόντων δι'ἀνέγερσιν ἐκκλησιῶν,

σχολείων καὶ κοινωφελῶν ἔργων καθὼς καὶ τοιαῦται ὑπὲρ πυροπαθῶν καὶ σεισμοπλήκτων. Συνάμα καθωρίσθη ἀτέλεια δασικῶν προϊόντων ἐκ γεωργικῶς καλλιεργουμένων ἐκτάσεων ἢ ἐκ τεχνητῶν ἀναδασώσεων οὐχὶ μεγαλυτέρων τῶν 100 στρεμμάτων. Εἶναι ἡ πρώτη διὰ νόμου καθοριζομένη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀτέλεια, διὰ τὰ δασικὰ προϊόντα ἀπὸ χωράφια ἢ τεχνητὰς ἀναδασώσεις.

Ὁ νόμος 1578 τοῦ 1918 καταργήσας τὴν διάκρισιν μεταξὺ κυρίων καὶ δευτερευόντων δασικῶν προϊόντων, καθώρισε δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὰ ἐξῆς φορολογικὰ ποσοστὰ ἐπὶ τῆς ἀγοραίας τιμῆς χονδρικῆς πωλήσεως.

Εἶδη δασικῶν προϊόντων	Δημόσια δάση ο)ο	Μὴ δημόσια δάση ο)ο
Ξυλεία παντὸς εἴδους	30	18
» καστανιαῖς	20	10
Ξυλάνθρακες	18	12
Ἄσβεστος	4	4
Ρητίνη	30	12
Κάστανα	15	
Λοιπὰ δασικὰ προϊόντα	30	18
Χαρούπια	25	10

Οὕτως ὁ νόμος 1578 καθώριζε διὰ πρώτην φοράν δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὰ αὐτὰ φορολογικὰ ποσοστὰ διὰ παντὸς εἴδους ξυλείαν, στρογγύλην ἢ κατειργασμένην. Ἐνῶ συγχρόνως πρὸς ἐξίσωσιν τῆς φορολογικῆς ἐπιβαρύνσεως τῶν διαφόρων κατηγοριῶν τεχνικοῦ ξύλου καθωρίζετο διὰ τὴν φορολογίαν ἀγοραία τιμὴ πελεκητῆς, πριστῆς καὶ σχιστῆς ξυλείας ἀναλόγως πρὸς τὴν τιμὴν τῆς στρογγύλης καὶ πρὸς τὸ ποσοστὸν φθορᾶς αὐτῆς διὰ τὴν κατεργασίαν αὐτῆς εἰς πελεκητὴν, πριστὴν καὶ σχιστὴν. Τὸ ποσοστὸν τοῦτο φθορᾶς εἶχεν ὀρισθῆ διὰ διατάγματος ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1916 εἰς 30ο)ο, 50ο)ο καὶ 150ο)ο δι' ἐκάστην ὡς ἄνω κατηγορίαν κατειργασμένης ξυλείας.

Διὰ τοὺς ξυλάνθρακας, ὡς πτωχότερον προϊόν, καθωρίζετο μικρότερον φορολογικὸν ποσοστὸν, ἐνῶ διὰ τὰ λοιπὰ πτωχότερα δασικὰ προϊόντα ὠρίζοντο οὐχὶ ὀρθῶς τὰ αὐτὰ φορολογικὰ ποσοστὰ, ὡς καὶ διὰ τὴν παντὸς εἴδους ξυλείαν.

Διὰ τὰ καυσόξυλα ὠρίζετο πάγιον δικαίωμα 30 ἢ 20 λεπτῶν κατὰ ζύγιον, καθ' ὅσον προήρχοντο ἐκ δημοσίων ἢ μὴ δημοσίων δασῶν. Διὰ τὰ βαλανίδια διετηρεῖτο ἡ παγία φορολογία τοῦ νόμου ΓΧΟΣΤ'.

Διὰ τήν ἄσβεστον, ἡ ὁποία εἶναι προϊὸν μικρᾶς ἀξίας, καθωρίζοντο ὀρθῶς πολὺ μικρὰ φορολογικὰ ποσοστὰ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐντὸς τῶν δασῶν ἀσβεστοποιίας καὶ καταπολέμησιν τῶν πυρκαϊῶν τῶν δασῶν. Ὅπου δ' ἡ ἀσβεστοποιία ἦτο ἀπαραίτητος πρὸς πρόληψιν τῶν πυρκαϊῶν διὰ φρυγανεύσεων καὶ θαμνεύσεων, ἐκεῖ αὕτη ἡδύνατο νὰ ἐπιτραπῇ ἀτελῶς.

Οἱ κάτοικοι χωρίων ὑλοτομοῦντες οἰκοδομήσιμον ξυλείαν διὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν οἰκοδομικὰς ἀνάγκας ἐκ δασῶν δημοσίων, κειμένων εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ χωρίου των, κατέβαλλον ὡς δικαίωμα τὸ ἐν τρίτον τοῦ κανονικοῦ, ἦτοι μόνον 10ο)ο τῆς ἀγοραίας ἀξίας, ἐνῶ ὁ νόμος ΒΡΖΒ' παρεχῶρει τὴν ὑλοτομίαν ταύτην ὅλως ἀτελῶς. Καίτοι πρέπει νὰ παρατηρηθῇ ὅτι παρὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ΒΡΖΒ' ἐλάχισται ἀτελεῖς ἄδειαι τοιαύτης ξυλείας παρεχωροῦντο ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου εἰς τοὺς ἀγρότας τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος μέχρι τοῦ 1918, εἰς τρόπον ὥστε ἡ διάταξις αὕτη τοῦ νόμου 1578 νὰ χαιρετισθῇ ἐνθουσιωδῶς ἀπὸ τοὺς ἀγρότας. Οὕτως ἐδημιουργεῖτο πραγματικὴ ἀλληλεγγύη μεταξὺ ἀγροτῶν καὶ τῶν πέριξ δημοσίων δασῶν ἀντὶ τῆς ὅλως θεωρητικῆς τοῦ νόμου ΒΡΖΒ'. Τὴν ὡς ἄνω ἀτέλειαν τοῦ νόμου ΒΡΖΒ' ὁ νόμος 1578 παρεχῶρει μόνον εἰς τοὺς ἀπόρους κατοίκους χωρίων.

Ὁ νόμος 1578 ἐπεκτείνων τὰς ἀτελείας τῶν προγενεστέρων νόμων, παρεῖχε δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὰς ἐξῆς ἀτελείας.

1. Ἀτέλειαν διὰ φουρκάδες, γεωργικὰ ἐργαλεῖα, λιγόβεργες, καπνόβεργες, σχινόφυλλον, κηκίδια, ἄνθη φιλύρας, ραμνόςπορον καὶ κώνους πεύκης.

2. Ἀτέλειαν δι' ὑλοτομίας ἐκ κοινοτικῶν δασῶν ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν κοινοτήτων ἢ ἐξ ἰδιωτικῶν δασῶν ὑπὲρ τῶν οἰκείων δασοκτημόνων, διὰ τὰς ἰδίας ἀνάγκας τῶν ὑλοτομούντων.

3. Ἀτέλειαν ξυλείας καὶ ἄσβέστου δι' ἀνέγερσιν ἐκκλησιῶν, σχολείων ἢ ἄλλων κοινωφελῶν ἰδρυμάτων ἢ ὑπὲρ πυροπαθῶν καὶ σεισμοπλήκτων.

4. Ἀτέλειαν ξυλείας ὑπὲρ ἀπόρων κατοίκων μικρῶν χωρίων δι' ἀνέγερσιν ἰδίων οἰκιῶν καὶ ἀποθηκῶν.

5. Ἀτελῆ καὶ ἄνευ ἀδείας ὑλοτομίαν ξυλείας καὶ ἀτελῆ ἀνθρακοποιίαν ἐξ ὀπωροφόρων δένδρων, ἀμπέλων καὶ ἡμέρων ἐλαιοδένδρων.

6. Ἀτελῆ καὶ ἄνευ ἀδείας ὑλοτομίαν δασικῶν δένδρων κειμένων ἐντὸς κήπων, ἐλαιώνων καὶ ἀμπελώνων.

7. Ἀτελῆ καὶ ἄνευ ἀδείας ὑλοτομίαν τεχνητῶς φυτευθέντων δένδρων ἢ συστάδων μέχρις 100 στρεμμάτων, ἐντὸς οἰωνδήποτε γεωργικῶν κτημάτων.

8. Ἀτελῆ ὑλοτομίαν αὐτοφυῶν μεμονωμένων δένδρων ἐντὸς γεωργικῶν κτημάτων, δι' ἀτομικὴν οἰκονομικὴν ἀνάγκην τοῦ ἰδιοκτῆτου.

9. Ἀτελῆ ὑλοτομίαν ἐκ δασῶν προελθόντων διὰ τεχνητῆς ἀναδασώσεως ἐπὶ χρόνον ἴσον πρὸς τὸν περιοδικὸν χρόνον.

10. Ἀτελῆ ἐκρίζωσιν ἀγριελαιῶν διὰ μεταφύτευσιν καὶ ἐμβολιασμόν.

11. Ἀτελῆ ἀνθρακοποιίαν ἐντὸς ἀγροτικῶν κτημάτων ἐξ ἀπομόνωσεως ἀγριελαιῶν.

12. Ἀτελῆ ὑλοτομίαν κλάδων δρυὸς καὶ ἐλάτης πρὸς διατροφήν τῶν ποιμνίων.

Ὁ νόμος 1578 ἀπήλλασσεν οὕτω διὰ πρώτην φοράν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα πάσης φορολογίας τὰ δασικὰ προϊόντα ἀπὸ χωράφια, ἀμπέλια, ἐλαιῶνας, κήπους καὶ τεχνητὰς ἀναδασώσεις, ἐπιδεικνύων οὕτω ὑγιεῖς φιλαγροτικὰς καὶ δασοπολιτικὰς φορολογικὰς τάσεις.

Ὁ νόμος 2036 τοῦ 1920 ἐτροποποίησε τὸν νόμον 1578 κατὰ τὰ ἑξῆς:

Διὰ τὴν ἄσβεστον ἐκ δημοσίων δασῶν ὠριζε φορολογικὸν ποσοστὸν 8ο), ἐπιπρόσθετον δὲ δικαίωμα 10 λεπτῶν κατὰ στατῆρα, ἂν ἐκαίετο μὲ καυσόξυλα μὴ φορολογηθέντα. Δηλαδή ἐπέβαλε διπλὴν φορολογίαν δι' ἓν προϊόν τόσον πτωχόν, ὅπως ἡ ἄσβεστος.

Διὰ τὰ κάστανα ἐκ μὴ δημοσίων δασῶν, τὰ ὁποῖα ὁ νόμος 1578 ἄφινεν ἀτελῆ, ὡς προϊόντα δενδροκομικῆς καλλιεργείας, ὁ νόμος 2036 ἐπέβαλε δικαίωμα 18ο).

Ἡῤῥησε τὸ δικαίωμα τῶν καυσοξύλων εἰς 50 καὶ 30 λεπτῶν κατὰ ζύγιον, ἀναλόγως ἂν προήρχοντο ἀπὸ δημόσια ἢ μὴ δημόσια δάση. Ἡ καύσιμος ὕλη ἀπὸ θάμνους καὶ φρύγανα ὑπεβάλλετο εἰς δικαίωμα μικρότερον, 20 καὶ 10 λεπτῶν κατὰ ζύγιον.

Ἡῤῥησεν ἐπίσης τὸ δικαίωμα τῶν χαρουπίων εἰς 30ο) καὶ 18ο) τῆς ἀγοραίας τιμῆς χονδρικῆς πωλήσεως.

Τὸ ἡλαττωμένον δικαίωμα ἑνὸς τρίτου τοῦ κανονικοῦ, τὸ ὁποῖον κατέβαλλον οἱ ἀγρόται δι' ὑλοτομίας οἰκοδομησίου ξυλείας δι' ἀνέγερσιν οἰκιῶν, ἐκ δημοσίων δασῶν τῆς περιφερείας τοῦ χωρίου των, ἠῤῥήθη εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ κανονικοῦ, ἥτοι εἰς 15ο). Ὁμοίως διὰ παρομοίας ἀσβεστοποιίας ἀγροτῶν κατεβάλλετο τὸ ἥμισυ τοῦ αὔξηθέντος κανονικοῦ ἥτοι 4ο).

Ἡ ἀτέλεια ὑλοτομίας ξυλείας ὑπὲρ ἀπόρων κατοίκων χωρίων ἐκ

δημοσίων δασῶν τῆς περιφέρειας τοῦ χωρίου των, ἐπεξετείνεται καὶ εἰς τὰ ἰδιωτικά.

Ἡ ἀτέλεια ὑλοτομίας ξυλείας ἐκ κοινοτικῶν ἢ ἰδιωτικῶν δασῶν ὑπὲρ τῶν μελῶν τῆς κοινότητος ἢ τῶν οἰκείων δασοκτημόνων ἐπεξετάθη καὶ εἰς τὴν ἄσβεστον.

Ἡ ἀτελής ὑλοτομία αὐτοφυῶν μεμονωμένων δασικῶν δένδρων ἐντὸς γεωργικῶς καλλιεργουμένων ἐκτάσεων περιορισθεῖσα ἐπετράπη μόνον, ἐφόσον ἐπρόκειτο περὶ θεραπείας ἀτομικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἰδιοκτῆτου γεώργου.

Οὕτως ὁ νόμος 2036 ἔμεινεν ἐντὸς τοῦ φορολογικοῦ πλαισίου τοῦ νόμου 1578, μὲ τάσεις μᾶλλον πρὸς αὐξησιν τῶν φορολογικῶν ποσοστῶν καὶ ἐν μέρει ἀντιαγροτικάς.

Ὁ νόμος 2939 περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ δασῶν νόμων ὥρισε τὰ ἑξῆς.

Ἀντὶ τῆς παγίας τέως φορολογίας τῶν καυσοξύλων καὶ βαλανιδίων, ἡ ὁποία ἀπέβη πλέον πολὺ μικρά, διότι ἡ χαρτίνη δραχμὴ ἀπώλεσε τὴν προτέραν ἀνταλλακτικὴν τῆς ἀξίαν, ὠρίσθησαν φορολογικὰ ποσοστὰ ἐπὶ τῆς ἀγοραίας τιμῆς τῶν προϊόντων τούτων, ἐντόνως κυμαινομένης καὶ ταύτης, ὡς καὶ διὰ τὰ λοιπὰ δασικὰ προϊόντα, ἥτοι 30 ἢ 18ο)ο ἀναλόγως, ἂν προήρχοντο ἐκ δημοσίων ἢ μὴ δημοσίων δασῶν.

Διὰ δὲ τὰ καυσόξυλα τὰ χρησιμοποιούμενα εἰς κλιβάνους ἀρτοποιίας, ὅταν ταῦτα ὑπεβάλλοντο εἰς φορολογίαν, τὸ φορολογικὸν ποσοστὸν ὠρίζετο εἰς τὸ ἥμισυ, ἥτοι 15 ἢ 9ο)ο.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀγοραία ἀξία τῶν καυσοξύλων εἶναι κυρίως ἀξία καταβληθέντων ἐξόδων μεταφορᾶς, διότι ἡ τιμὴ πρέμνου τῶν καυσοξύλων, πολὺ δὲ περισσότερον τῶν κλαριῶν καὶ φρυγάνων, εἶναι ἐλαχίστη, ἔπεται ἀναγκαίως ὅτι τόσον μέγα φορολογικὸν ποσοστὸν 30 καὶ 18ο)ο πλήττει κυρίως τὴν δασικὴν ἐργασίαν μεταφορᾶς καὶ ὄχι τὴν ἀξίαν πρέμνου τῆς πρώτης δασικῆς ὕλης. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι ἔργον ὑγιοῦς δημοσιονομικῆς καὶ δασικῆς πολιτικῆς.

Οὕτω δι' ἐν ἰδιωτικὸν δάσος παραλίου πεύκης ἢ ἀειφύλλων πλατυφύλλων παράγον καυσόξυλα, τὸ δικαίωμα τοῦ δημοσίου ἀνέρχεται μὲ ἀγοραίαν τιμὴν μιᾶς δραχμῆς κατ' ὀκτῶν εἰς 18 λεπτὰ κατ' ὀκτῶν, ἐνῶ τὸ τοπιάτικο ἢ τιμὴ πρέμνου, τὴν ὁποίαν θὰ λαμβάνῃ ὁ δασοκτήμων διὰ μίαν ὀκτῶν καυσοξύλων, ἂν τὸ δάσος κεῖται μακρὰν τῆς θαλάσσης ἢ τῶν δημοσίων ὁδῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ κυκλοφοροῦν φορτηγὰ αὐτοκίνητα εἶναι πολὺ ὀλιγώτερον, ἐνίοτε ὀλιγώτερον τῶν 5 λεπτῶν!

Διὰ τὴν ἄσβεστον τὸ δικαίωμα ηὐξάνετο εἰς 12 ἢ 6ο)ο. Ἄλλ' ἢ

ἀσβεστοποιία διὰ ξυλώδους ὕλης, φορολογηθείσης δασικῶς ἢ μὴ δυναμένης νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς δασική, καθωρίζετο ὀρθῶς ἀτελής.

Ἡ μετατροπὴ δασικῶν προϊόντων εἰς ἕτερα ἐπετρέπετο μόνον κατόπιν καταβολῆς τῆς τυχόν ὑπαρχούσης διαφορᾶς δικαιώματος. Τοῦτο ὅμως ἀποτελεῖ ὀχληρὰν δασοπολιτικὴν παρακολούθησιν, ἣ ὁποία πρέπει ν'ἀποφεύγεται.

Διὰ τὴν μεταφορὰν λιγοβεργῶν ἐκτὸς τοῦ δασονομείου, ὅπου ἀτελῶς ὑλοτομοῦντο, ἐπεβάλλετο ἡ καταβολὴ δικαιώματος, προκειμένου δὲ περὶ δημοσίων δασῶν καὶ μισθώματος, κατὰ τὰς κειμένας διὰ τὰ λοιπὰ δασικὰ προϊόντα διατάξεις.

Ἀτελῶς συλλεγόμενα καυσόξυλα, μεταφερόμενα εἰς συνοικισμοὺς μεγαλυτέρους τῶν 4.000 κατοίκων ὑπεβάλλοντο εἰς τέλος 15ο)ο τῆς τιμῆς τῆς διατιμήσεως, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐκ δημοσίων ἢ μὴ δημοσίων δασῶν προελεύσεώς των. Τὸ τέλος τοῦτο ἐβεβαιοῦτο καὶ εἰσεπράττετο εἰς ἀκέραια δεκάλεπτα ἕξωθι τῶν ὡς ἄνω συνοικισμῶν.

Ὁ νόμος 2939 ὥριζε προσέτι ὅτι εἰς κοινότητας ἢ δήμους, εἰς ὀλόκληρον τὴν περιοχὴν τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει πράγματι ἀπὸ δύο ἐτῶν βοσκή αἰγοποιμνίων, τὰ δημόσια δασικὰ δικαιώματα εἶναι κατὰ 20ο)ο ὀλιγώτερα ἐκείνων τὰ ὁποία θὰ εἰσεπράττοντο ἐὰν δὲν ἀπηγορεύετο ἢ ὡς ἄνω βοσκή. Τοῦτο ἐθεσπίσθη πρὸς πάταξιν τῆς αἰγοβοσκῆς κατὰ τόπους καὶ αὔξησιν τῆς δασικῆς παραγωγῆς.

Ὁ ἴδιος νόμος 2939 περιεῖχε διάταξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν δασοκτῆμονες κατασκευάζοντες λιθοκτίστους οἰκίας πρὸς διαχείμασιν ἢ παραθέρισιν ποιμένων καὶ ποιμνίων, καταβάλλουν δημοσίους φόρους βοσκῆς διὰ τὰ δάση ταῦτα κατὰ 3ο)ο ὀλιγώτερος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ εἰσεπράττοντο, ἐὰν αἱ ὡς ἄνω λιθοκτίστοι σκηναὶ καὶ μάνδραι δὲν κατεσκευάζοντο. Ἡ διάταξις αὕτη ἀπέβλεπεν εἰς τὴν πρόληψιν καταστυφίσεως τῶν εἰς κατασκευὴν ποιμενικῶν καλυβῶν καὶ μανδριῶν χρησιμοποιουμένων κλώνων, κλάδων καὶ κορμῶν τῶν δασικῶν δένδρων. Ἡ διάταξις αὕτη, ὡς μὴ ὄφειλε, κατηργήθη διὰ τοῦ νόμου 4173, δασικοῦ κώδικος τοῦ 1929.

Τὸ νομοθετικὸν διάταγμα τῆς 1'Ιουνίου 1923 ἠλάττωνε τὸ διὰ τὰ βαλανίδια δικαίωμα εἰς 20ο)ο ἢ 10ο)ο ἐπὶ τῆς ἀξίας των, ἀναλόγως ἂν προήρχοντο ἐκ δασῶν δημοσίων ἢ μὴ. Διὰ δὲ τὰ χαρούπια, ἀνεξαρτήτως ἂν ταῦτα προήρχοντο ἐκ δάσους ἢ κτήματος, ὥριζε-το δικαίωμα 20ο)ο.

Τὸ νομοθετικὸν διάταγμα τῆς 1 Αὐγούστου 1923 καθώριζε τὸ δικαίωμα διὰ τὴν ἄσβεστον, ἀνεξαρτήτως ἂν αὕτη προήρχετο ἐκ δασῶν δημοσίων ἢ μὴ, εἰς 10ο)ο, εἴτε ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ τὴν κατασκευὴν αὐτῆς δασικῆ ἢ μὴ δασικῆ ὕλης, φορολογημένη ἢ μὴ. Ἡ ταυ-

τότης τῆς φορολογίας διὰ δημόσια ἢ μὴ δάση, ἡ φορολογία καὶ ὅταν ἡ καύσιμος ὕλη ἦτο μὴ δασικὴ καὶ ἡ δευτέρα φορολογία τῆς ἀσβέστου μετὰ τὴν προτέραν τυχὸν φορολογίαν τῶν καυσοξύλων, ἀποτελοῦν σωρείτην δημοσιονομικῶν, δασοπολιτικῶν καὶ δεσποτικῶν παραλογισμῶν.

Τὰ δασικὰ προϊόντα ἐξ ἡμέρων ἐλαιοδένδρων ὑπεβάλλοντο εἰς φορολογίαν, ἐὰν διετίθεντο πρὸς ἐμπορίαν. Τοῦτο ἀπετέλει ἀντιαγροτικὴν διάταξιν, πλήττουσαν ἄνευ οὐδενὸς δασικοῦ λόγου τοὺς ἐλαιοκτῆμονας.

Κατηργεῖτο ἡ διάταξις, ὅτι τὸ ὑπουργεῖον Γεωργίας ἠδύνατο νὰ ἐπιτρέπη τὴν ἄνευ δημοπρασίας ἀπόληψιν δασικῶν προϊόντων ἐκ δημοσίων δασῶν διὰ καῦσιν καμίνων ἀσβέστου, κεράμων, πηλίνων ἀγγείων καὶ κλιβάνων ἢ ἀποστακτηρίων. Οὕτως οἱ μικροβιοτέχναι οὗτοι ἀσβέστου, κεράμων κ.τ.λ. ὑπεχρεοῦντο νὰ ἐκμισθώνουν δημόσια δάση πρὸς συλλογὴν τῶν ἀναγκαιούντων εἰς αὐτοὺς καυσοξύλων. Ἦτο καὶ τοῦτο μία δεσποτικωτάτη διάταξις.

Τὸ νομοθ. διάταγμα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1923 καθώριζε διὰ τὴν ρητίνην τὸ αὐτὸ δικαίωμα 20ο)ο διὰ τὰ δημόσια καὶ μὴ δημόσια δάση. Τὰ σπουδαῖα μειονεκτήματα τῆς ἰσότητος ταύτης ἀνεπτύξαμεν ἤδη ἀλλαχοῦ ἄνωτέρω, προκειμένου περὶ τῆς ἀσβέστου.

Τὸ νομοθ. διάταγμα τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1923 διήρει πάλιν τὰ δασικὰ προϊόντα εἰς κύρια καὶ δευτερεύοντα, χωρὶς ἢ διαίρεσις αὕτη νὰ εἶναι σύμφωνος πρὸς τοὺς κανόνας τῆς διαχειριστικῆς. Ἐπέβαλλε δὲ διὰ μὲν τὰς πρώτας ὕλας τῶν κυρίων δασικῶν προϊόντων δικαίωμα, ἀνεξαρτήτως ἂν ἐπρόκειτο περὶ δασῶν δημοσίων ἢ μὴ, 20ο)ο τῆς ἀγοραίας τιμῆς χονδρικῆς πωλήσεως, διὰ δὲ τὰς δασικὰς ὕλας τὰς προερχομένας ἐκ βιομηχανοποιήσεως πρώτων ὑλῶν δικαίωμα 15ο)ο. Διὰ τὰ δευτερεύοντα δασικὰ προϊόντα καθωρίζετο ἐπίσης δικαίωμα 15ο)ο.

Τὸ διάταγμα τοῦτο κατήργησε τὴν διάταξιν τοῦ διατάγματος τῆς 1 Αὐγούστου 1923 διὰ τὴν καῦσιν καμίνων ἀσβέστου, κεράμων κ.λ.π. καὶ ἐπανέφερε τὸ καθεστῶς τοῦ νόμου 2036.

Ἐπίσης ἀπηγορεύετο εἰς ἀμαξοποιεῖα, καρροποιεῖα, σαγματοποιεῖα καὶ λοιπὰ βιομηχανικὰ ἐργαστήρια ἢ κατεργασία νομίμως συλλεγόντων καυσοξύλων εἰς λεπτουργήματα, ἐργαλεῖα καὶ σκευὴ ἄνευ καταβολῆς τοῦ ἐπὶ χρησίμου ξυλείας νομίμου δικαιώματος, ἔστω καὶ ἂν ἐπληρώθη νόμιμον δικαίωμα διὰ καυσόξυλα. Τοῦτο ὅμως εἶναι δεσποτικώτατον καὶ ὀχληρότατον μέτρον, περιέχει διπλὴν φορολογίαν, φορολογεῖ κυρίως τὴν ἐργασίαν διὰ τὴν κατεργασίαν τῆς ξυλείας εἰς πολυτιμότερα εἶδη καὶ ἐπομένως ἀνακόπτει πᾶσαν πρόοδον

καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ξυλοβιομηχανίας, ἡ ὁποία, ὡς παράγουσα ἔτοιμα διὰ τὴν κατανάλωσιν, δασικὰ δέ, προϊόντα, εἶναι μᾶλλον ἀξία ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους τοῦ κράτους.

Τὸ δικαίωμα διὰ τὴν ὑλοτομίαν ξυλείας καὶ ἀσβέστου πρὸς ἀνέγερσιν τῶν ἰδίων αὐτῶν οἰκιῶν ὑπὸ κατοίκων χωρίων ἐκ δημοσίων δασῶν τῆς περιφερείας των, ηὔξηθη ἀπὸ τοῦ ἡμίσεως εἰς ὀλόκληρον τοῦ συνήθους δικαιώματος. Τοῦτο ὅμως ἦτο ἀντιαγροτικὸν καὶ δημοσιονομικῶς καὶ δασοπολιτικῶς οὐχὶ ὀρθὸν μέτρον.

Δι' ὑλοτομίας ἐκ δημοσίων δασῶν κειμένων ἐκτὸς τῆς περιφερείας ἐνὸς χωρίου, ὄχι μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀνέγερσιν ἐκκλησιῶν, σχολείων καὶ κοινωφελῶν ἐν γένει ἔργων ἐπεβάλλετο πλὴν τοῦ δικαιώματος καὶ ἡ καταβολὴ μισθώματος. Ἦτο καὶ τοῦτο δεσποτικωτάτη διάταξις.

Ἄλλη δεσποτικωτάτη διάταξις ἦτο καὶ ἡ ἐξῆς. Ἐὰν ἄδεια ὑλοτομίας, δις παραταθείσης τῆς προθεσμίας τῆς, δὲν ἐπραγματοποιεῖτο, τότε αὕτη ἐξωφλεῖτο αὐτοδικαίως, μὴ ἐπιστρεφόμενου ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τοῦ καταβληθέντος δικαιώματος καὶ μισθώματος. Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ληστρική καὶ ἀναξία κράτους πολιτισμένου.

Ὁ νόμος 3071 τῆς 24 Μαρτίου 1924 ἀπήλλασσε πάσης δασικῆς φορολογίας τὰ ἡμέρα χαρούπια, ἐνῶ ἐξ ἄλλου πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ταμείου ἀγροφυλακῆς ἐπέβαλλε φόρον 25ο)ο τοῦ δημοσίου δικαιώματος ἐπὶ τῶν, ἀτελῶς ἢ μὴ, ὑλοτομουμένων δασικῶν προϊόντων ἐκ δένδρων φυομένων ἐντὸς γεωργικῶς καλλιεργουμένων ἐκτάσεων.

Ὁ δασικὸς κώδιξ τοῦ 1924, νόμος 3077, κωδικοποιήσας τὰς διατάξεις τῶν προγενεστέρων νόμων καὶ νομοθετικῶν διαταγμάτων, περιεῖχε τὰς ἀκολουθούς φορολογικὰς διατάξεις.

Τὰ δασικὰ προϊόντα διηροῦντο εἰς κύρια καὶ δευτερεύοντα. Καὶ κύρια μὲν ἔθεωροῦντο τὰ προϊόντα ἐκ τελικῶν καὶ ἐνδιαμέσων καρπώσεων ἢ ἀραιώσεων, ὡς ξυλώδης ὄγκος παντὸς εἴδους, ρητίνη κ.λ.π. δευτερεύοντα δὲ θεωροῦνται οἱ καρποὶ τῶν δασικῶν δένδρων τὰ ἄνθη, φύλλα, χῶμα, λίθοι κ.λ.π. Ἡ διαίρεσις αὕτη τοῦ κώδικος, ἀντίθετος πρὸς τὴν διαίρεσιν τῆς Δασικῆς Διαχειριστικῆς ὡς κλάδου ἐπιστήμης, ἡ ὁποία θεωρεῖ κυρίας καρπώσεις τὰς ἐκ ξύλου καὶ φλοιοῦ, ὡς δευτερευούσας δὲ ὅλας τὰς ὑπολοίπους, κάμνει σύγχυσιν μεταξύ κυρίων καὶ δευτερευουσῶν, τελικῶν καὶ ἐνδιαμέσων καρπώσεων, ὑπάγει περιέργως τὴν ρητίνην εἰς τὰ κύρια καὶ τοὺς φλοιοὺς εἰς τὰ δευτερεύοντα δασικὰ προϊόντα, ἐνῶ ἡ βοσκὴ εἶναι ἄγνωστον ποῦ ὑπάγεται.

Τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῶν δασικῶν προϊόντων ὠρίζετο εἰς ποσοστὰ τῆς τιμῆς τῆς χονδρικῆς πωλήσεως εἰς τὰς κατὰ τόπους ἀγοράς. Καὶ

ἂν μὲν τὰ προϊόντα ἦσαν κύρια, καὶ πρῶται ὕλαι ἐξηγμένοι ἐκ δασῶν, ὡς ξυλεία στρογγύλη, πελεκητή, πριστή, σχιστή, καυσόξυλα κ.λ.π. τὸ δικαίωμα ὠρίζετο εἰς 20ο). Ἐὰν δὲ τὰ δασικὰ προϊόντα ἦσαν κύρια μὲν, προήρχοντο ὅμως ἐκ βιομηχανοποιήσεως πρώτων ὑλῶν ὡς ξυλάνθρακες, ἄσβεστος, κατράμι κ.λ.π. τότε τὸ δικαίωμα ὠρίζετο ὅπως καὶ δι' ὅλα τὰ δευτερεύοντα δασικὰ προϊόντα, εἰς 15ο).

Ἡ ἐλαφροτέρα φορολογία τῶν δασικῶν προϊόντων τῶν προερχομένων ἐκ βιομηχανοποιήσεως πρώτων ὑλῶν εἶναι δημοσιονομικῶς κατ' ἀρχὴν ὀρθή, ἀφοῦ ἡ δασικὴ φορολογία πρέπει νὰ πλήττη τὴν ἀξίαν τῆς πρώτης δασικῆς ὕλης καὶ ὄχι τὴν σημαντικὴν ἢ μηχανικὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποῖαν ἐνσωματώνει τὸ διὰ τῆς καταβολῆς αὐτῆς παραγόμενον προϊόν. Ἄλλὰ μήπως δὲν εἶναι βιομηχανοποιήσεις ἢ πελέκσεις καὶ πρίσις τῆς ξυλείας, μάλιστα ὅταν ἡ πρίσις αὐτῆς γίνεται εἰς ἐργοστάσια;

Διὰ τὴν ἄσβεστον τόσον ἐκ δημοσίων, ὅσον καὶ ἐκ μὴ δημοσίων δασῶν ὠρίσθη δικαίωμα 15ο), δηλαδὴ λίαν μέγα, εἴτε ἡ καύσιμος ὕλη ἢ χρησιμοποιομένη διὰ τὴν καύσιν τῆς ἄσβεστοκαμίνου ἦτο φορολογημένη ὅπωςδήποτε εἴτε μή. Δὲν ἀπεκλείετο δηλαδὴ ἐπὶ τούτοις καὶ ἡ διπλὴ φορολογία!

Οὕτως ὁ κώδιξ τοῦ 1924 ἠῤῥησε πολὺ τὰ δικαιώματα διὰ τὴν ἄσβεστον, ὀλιγώτερον τὰ δικαιώματα διὰ τοὺς ἄνθρακας ἐκ μὴ δημοσίων δασῶν, ἐνῶ ἠλάττωσε τὰ δικαιώματα διὰ τοὺς ἄνθρακας ἐκ δημοσίων δασῶν.

Ἡ μεγάλη ὅμως αὕτη αὔξεις τῶν δικαιωμάτων διὰ πτωχὸν δασικὸν προϊόν, ὅπως εἶναι ἡ ἄσβεστος, ἦτο σοβαρὸν δημοσιονομικὸν καὶ δασοπολιτικὸν σφάλμα. Ἡ ἄσβεστος χρησιμοποιεῖ συνήθως τὸν εὐτελέστερον ξυλώδη ὄγκον ἐκ φρυγάνων καὶ κλαριῶν, ὁ ὁποῖος ἄλλως δὲν θὰ εὔρισκε κατανάλωσιν. Ἐπειδὴ δ' ἡ ἀξία τῆς ἀσβέστου ὡς δασικοῦ προϊόντος ἐνσωματώνει κατὰ μέγιστον μέρος σωματικὴν ἐργασίαν, διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ ἀπόψεως φορολογικῆς δικαιοσύνης θὰ ἔπρεπε τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι μικρότερον, διότι ἡ δασικὴ φορολογία ἐπὶ τῶν μὴ δημοσίων δασῶν δὲν πρέπει νὰ φορολογῇ τὴν δασικὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἀξίαν πρέμνου τῆς πρώτης ὕλης, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἄσβεστον εἶναι ἐλαχίστη.

Πλὴν ὅμως τούτων, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἕνεκα τοῦ συναγωνισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ δασικὴ ἄσβεστος ὑφίσταται ἀπὸ τὴν ἄσβεστον τὴν προερχομένην ἐκ τῶν καμίνων συνεχοῦς καύσεως, τῶν καιομένων μὲ ὀρυκτὰς καυσίμους ὕλας, ὡς κώκ, λιγνίτην καὶ λιθάνθρακα, μάλιστα εἰς περιφερειακὰς καμίνους, ὅπως αἱ λειτουργοῦσαι σήμερον εἰς τὸ Ἄσβεστοχώρι τῆς Θεσσαλονίκης, ἀφ' ἑτέρου δ' ἕνεκα τῆς μεγάλης δα-

σοκομικῆς καὶ ἀντιπυρρικῆς σπουδαιότητος τῶν ὑλοτομιῶν πρὸς ἀσβεστοποιίαν ἐντὸς πρεμνοφυῶν ἰδίως καὶ πολυορόφων δασῶν ἐπιβάλλεται ὅπως αἱ ὑλοτομίαι αὗται ἐνισχύονται ὅσον τὸ δυνατόν, περισσότερον. Ἡ ἐνίσχυσις ὅμως αὕτη μόνον διὰ μειώσεως τῶν δασικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τῆς ἀσβέστου καὶ διαχειριστικῆς εὐνοίας πρὸς τὴν ἀσβεστοποιίαν εἶναι δυνατή, διότι ἡ ἀσβεστος, ὡς βαρὺ καὶ μικρᾶς ἀξίας δασικὸν προϊόν ἐν ἀντέχει εἰς μακρὰν μεταφορὰν καὶ ἀπαιτεῖ τουλάχιστον καρροδρόμους, χρησιμοποιοημένους ἀπὸ κάρρα, ἂν μὴ ἀπὸ αὐτοκίνητα, διότι ἡ διὰ φορτηγῶν ζώων μεταφορὰ τῆς ἀσβέστου μόνον εἰς μικρὰς ἀποστάσεις εἶναι οἰκονομικῶς δυνατή.

Ἡ κατανάλωσις ἀσβέστου εἰς τὰς μεγάλας πόλεις δύναται νὰ αὐξηθῆ πολὺ, ὅταν ἡ δασικὴ ἀσβεστος γίνῃ εὐθηνότερα, διότι ἡ μὲν ποιότης αὐτῆς εἶναι ὑπερτέρα τῆς ἀσβέστου τῶν συνεχῶν καμίνων τῶν καιομένων μὲ λιγνίτην ἢ κώκ, ἔνεκα τῆς στάχτης καὶ τῶν ἄλλων παραμίξεων, τῶν ὁποίων στερεῖται ἡ διὰ τοῦτο εἰς λεπτότερα ἐπιχρίσματα καὶ κονιάματα χρησιμοποιουμένη δασικὴ ἀσβεστος, τὰ δὲ ποσὰ τῆς ἀσβέστου τῶν συνεχῶν καμίνων, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται ἐντὸς τῶν μεγάλων πόλεων εἶναι πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ συγχρόνως χρησιμοποιούμενα ποσὰ δασικῆς ἀσβέστου.

Μὲ τὸν βαρὺν τοῦτον φόρον τῆς ἀσβέστου συμβαίνει πολλάκις ὁ μὲν δασοκτῆμων νὰ λαμβάνῃ τοπιάτικο ἢ δασιάτικο ἢ τιμὴν πρέμνου διὰ μίαν ἀσβεστοκάμινον 300 δραχμάς, τὸ δὲ δημόσιον νὰ λαμβάνῃ ὡς δικαίωμα 2000 δραχμάς, ὅποτε δικαίως ὁ δασοκτῆμων ἐρωτᾷ ἂν τοῦτο δὲν εἶναι δήμευσις πρὸς ζημίαν ἐπὶ τέλους καὶ τῆς ἐθνικῆς δασοπονίας καὶ οἰκονομίας.

Παρόμοιον δημοσιονομικὸν καὶ δασοπολιτικὸν σφάλμα ἦτο ὁ καθορισμὸς φορολογικοῦ ποσοστοῦ τόσο μεγάλου, 20ο)ο, διὰ τὰ καυσόξυλα. Πρὸς μείωσιν τοῦ μειονεκτήματος τούτου ἀνεγράφετο ἐνίστη εἰς τὸν πίνακα διατιμήσεως δασικῶν προϊόντων τιμὴ καυσόξυλων ἢ καὶ ἀσβέστου μικροτέρα τῆς πραγματικῆς. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι κατ'ἀρχὴν ὀρθόν.

Διὰ τὰ βαλανίδια, χαρούπια ἢ κεράτια καὶ κάστανα ὠρίζετο δικαίωμα 15ο)ο, βεβαιούμενον καὶ εἰσπραττόμενον κατὰ τὴν μεταφορὰν. Διὰ τὰ βαλανίδια τὸ δικαίωμα ἐκ τῶν δημοσίων δασῶν ὠρίζετο ἐπίσης εἰς 15ο)ο.

Τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς ρητίνης 20ο)ο θὰ εἰσεπράττετο δι' ἐνοικιαστῶν ἢ ἀυτεπιστασίας.

Διὰ τὰς ὑλοτομίας δασικῶν προϊόντων ἐκ γεωργικῶν καὶ ἀγροτικῶν κτημάτων, ὡς καὶ ξυλείας διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀγροτῶν ὁ δασι-

κὸς κώδιξ τοῦ 1924 ἦτο ἐπίσης δεσποτικός, ἀντιδημοσιονομικός, ἀντιαγροτικός καὶ ἐλάχιστα δασοπολιτικός.

Τὸ νομοθ. διάταγμα τῆς 19 Νοεμβρίου 1925 περὶ καθιερώσεως νέου συστήματος βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τῆς δασικῆς φορολογίας κ.λ.π. σόλοικον εἰς τὸν τίτλον του, ἀφοῦ δὲν εἰσπράττεται ἡ φορολογία ἀλλ'ὁ φόρος, περιεῖχε τὰς ἑξῆς διατάξεις.

Τὸ φορολογικὸν ποσοστὸν καθωρίζετο εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῆς κατὰ τόπους ἀγοραίας τιμῆς χονδρικῆς πωλήσεως, ὡς βάσεως διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀκαθάριστου δασικῆς προσόδου, ἦτοι εἰς 10ο)ο διὰ τὰ κύρια δασικά προϊόντα, τουτέστι τὰ ἐκ τελικῶν καὶ ἐνδιαμέσων καρπώσεων, καὶ εἰς 8ο)ο διὰ τὰ δευτερεύοντα ὡς δασικά δένδρα, ἄνθη, καρπούς, χῶμα.

Ἐκτὸς τῆς σφαλερᾶς ὡς ἄνω διαιρέσεως εἰς κύρια καὶ δευτερεύοντα δασικά προϊόντα, τὸ διάταγμα τοῦτο εἰσάγει τὸν ὄρον ἀκαθάριστος πρόσοδος. Ἀκαθάριστος ὅμως δασικὴ πρόσοδος εἶναι ἡ τιμὴ πρέμνου ἢ ἀποκομιζομένη ἐκ τῶν τελικῶν καὶ ἐνδιαμέσων καρπώσεων ἑνὸς δάσους, μὴ ἠλαττωμένη κατὰ τὰ ἔξοδα ἀναδασώσεως καὶ διοικήσεως, δηλαδὴ Ακ+ΣΔ. Ἐπειδὴ δ'ἔξοδα τεχνητῆς ἀναδασώσεως εἰς τὴν σύγχρονον Ἑλληνικὴν δασοπονίαν δὲν ὑπάρχουν, τὰ δ'ἔξοδα διοικήσεως περιορίζονται εἰς τὸν μισθὸν τοῦ δασοφύλακος, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἡ ἀκαθάριστος πρόσοδος ὑπερβαίνει παρ'ἡμῖν τὴν καθαρὰν μόνον κατὰ τὸν μισθὸν τοῦ δασοφύλακος. Ἐννοεῖται ὅτι ἀμφοτέραι, ἀκαθάριστος καὶ καθαρὰ δασικὴ πρόσοδος, εἶναι ἀπηλλαγμέναι τῶν ἐξόδων ὑλοτομίας, ἦτοι ρίψεως, διαμορφώσεως καὶ μετατοπίσεως.

Τὸ διάταγμα τοῦτο τοῦ 1925 ὠρίζεν ὅτι ἡ ἀκαθάριστος πρόσοδος θὰ ὠρίζετο κατὰ δάσος ὡς συνάρτησις τῆς ἀγοραίας τιμῆς χονδρικῆς πωλήσεως τῶν δασικῶν προϊόντων, δὲν καθώριζεν ὅμως καὶ τὸ εἶδος τῆς συναρτήσεως ταύτης, οὐδ'ἔκαμνε λόγον περὶ ἐξόδων μεταφορᾶς μέχρι τοῦ τόπου τῆς πωλήσεως. Ἀντιθέτως εἰς τὴν πράξιν ἡ ἀκαθάριστος πρόσοδος καθωρίζετο, διὰ τῶν διαταγμάτων διατιμήσεως, ἡ ἰδίᾳ δι'ὀλόκληρον τὸ κράτος, ἴση δὲ πρὸς τὴν ἀγοραίαν τιμὴν χονδρικῆς πωλήσεως, περιλαμβάνουσιν τὰ ἔξοδα ὑλοτομίας καὶ μεταφορᾶς μέχρι τοῦ τόπου τῆς χονδρικῆς πωλήσεως.

Ἐκεῖνο ἄρα τὸ ὁποῖον τὸ διάταγμα ὠρίζεν ὡς ἀκαθάριστον δασικὴν πρόσοδον ἦτο πράγματι ἀγοραία ἀξία τῶν δασικῶν προϊόντων, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ἤδη ὑπ'ὄψιν τὸ νομοθ. διάταγμα τοῦ 1836. Ἐδημιουργεῖτο οὕτω βασικὴ καὶ ὀλεθριωτάτη σύγχυσις μεταξὺ ἀκαθάριστου προσόδου καὶ ἀγοραίας τιμῆς, κατὰ τρόπον τοι-

οὔτον ὥστε τὸ λεγόμενον νέον σύστημα φορολογίας δὲν διέφερε τοῦ παλαιοῦ παρὰ μόνον κατὰ τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ἐκακοποιεῖ.

Τὸ δικαίωμα 10 ἢ 80)ο κατεβάλλετο εἴτε κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκάστου διαχειριστικοῦ ἔτους εἴτε κατὰ μηνιαίας δόσεις. Καὶ ὅταν δὲ δὲν ἐνηργεῖτο ὑλοτομία, κατεβάλλετο δικαίωμα 20)ο ἐπὶ τῆς ἀκαθαρίστου προσόδου. Οὕτω τὸ διάταγμα τοῦτο, ἀνεξαρτήτως τῆς βασικῆς του συγχύσεως, ἐπιβάλλον φόρους καὶ ὅταν οὐδεμία ἐνηργεῖτο ὑλοτομία ἀπέβαινε πρωτοφανές, ἴσως ἀνὰ σύμπασαν τὴν ὑφήλιον, ἀπαύγασμα δ'αυτόχρονα συσκοτισμένου δημοσιονομικοῦ δεσποτισμοῦ καὶ ἀντίθετον πρὸς πᾶσαν δημοσιονομικὴν ἀρχήν.

Ἐπὶ τῶν δασικῶν προϊόντων τῶν προερχομένων ἀπὸ καέντα μὴ δημόσια δάση ἐπεβλήθη τετραπλοῦν τοῦ συνήθους δικαίωμα. Τοῦτο ὅμως ἰσοδυναμεῖ πρὸς καθαρὰν δήμευσιν, διότι μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν 40)ο ἐπὶ τῆς λεγομένης ἀκαθαρίστου προσόδου, δὲν μένει τίποτε διὰ τὴν λάβην ὁ πυροπαθῆς δασοκτήμων.

Διὰ τὰ καυσόξυλα τὸ φορολογικὸν ποσοστὸν ὠρίσθη εἰς 10)ο, διὰ δὲ τὴν ἄσβεστον, ἡ ὁποία πρότερον ὡς προϊόν δῆθεν βιομηχανίας ὑπεβάλλετο εἰς ποσοστὸν 15)ο, τὸ φορολογικὸν ποσοστὸν περιωρίσθη εἰς 8)ο.

Τὸ τέλος διὰ τὰ ἀτελῶς συλλεγόμενα καυσόξυλα, τὰ μεταφερόμενα πρὸς πώλησιν εἰς συνοικισμοὺς μὲ πληθυσμὸν ἀνώτερον τῶν 4000 κατοίκων, ὠρίζετο εἰς δύο δραχμὰς κατὰ ζύγιον, δυνάμενον νὰ εἰσπράττεται καὶ δι'ἐνοικιαστῶν.

Ἐχορηγεῖτο ἀτέλεια ξυλείας δι'ἀνέγερσιν σχολείων, ἐκκλησιῶν καὶ κοινωφελῶν ἐν γένει ἔργων ἐκ δασῶν κειμένων εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ χωρίου, ἔνθα ἐξετελοῦντο τὰ ἔργα.

Ἡ ὑλοτομία δασικῶν δένδρων καὶ θάμνων κειμένων ἐντὸς αὐλῶν, κήπων, ἀμπέλων, ἐλαιώνων ἢ γεωργικῶς καλλιεργουμένων ἐκτάσεων, καθὼς καὶ τῶν τεχνητῶς φυτευθέντων δένδρων ὑπεβάλλετο εἰς δικαίωμα, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ ἀνθρακοποιίας ἢ μεταφορᾶς αὐτῶν ἐκτὸς τῆς περιφέρειας τῆς κοινότητος. Τοῦτο ὅμως ἐδημιουργεῖ δεσποτικωτάτην, ἀντιαγροτικὴν καὶ σφαλερὰν δημοσιονομικὴν καὶ δασοπολιτικὴν διάταξιν.

Τὸ νομοθ. διάταγμα τῆς 21 Ἀπριλίου 1926 ἐπέβαλε εἰς τὰ μὴ δημόσια δάση, ἀκόμη καὶ διὰ τὰ ἀτελῶς ὑλοτομούμενα δασικὰ προϊόντα, πρόσθετον δικαίωμα 30)ο τῆς διατιμῆσεως, παρακατατιθέμενον ὑπὲρ τοῦ δασοκτήμονος, ἵνα χρησιμεύσῃ πρὸς ἐκτέλεσιν ἐντὸς τοῦ δάσους ἔργων μελετωμένων ὑπὸ τοῦ δασάρχου καὶ ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς δασοπονίας. Τοιαῦτα ἔργα ἐθεωροῦντο ἢ ὀροθέτησις, αἱ τεχνηταὶ ἀναδασώσεις, ἢ διά-

νοιξίς ἀντιπυρικών λωρίδων, αἱ ὁδοὶ μεταφορᾶς κ.λ.π. Ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἔργων τούτων θὰ ὑπήγετο εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ὑπουργείου γεωργίας.

Ποῖος ὅμως βεβαιώνει ὅτι οἱ δημόσιοι δασικοί ὑπάλληλοι, ἐνεργοῦντες ἔργα βελτιώσεως ἐντὸς μὴ δημοσίων δασῶν, θὰ δυνηθοῦν νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐπιβαλλομένην φειδῶ καὶ οἰκονομικότητα, ἀφοῦ συνήθως δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ παράσχουν δείγματα παρομοίας ἰκανότητος ἐντὸς τῶν δημοσίων δασῶν; Αἱ διατάξεις αὗται ἀποτελοῦν πρωτότυπον, πρωτοφανῆ καὶ δεσποτικωτάτην ἐπέμβασιν τοῦ κράτους ἐπὶ τὴν μὴ δημοσίαν δασοπονίαν, ὁμοίαν τῆς ὁποίας δὲν ἀπαντῶμεν εἰς τὴν Εὐρώπῃ οὐδὲ πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τούτων θὰ παρουσίαζεν ἄλλως μεγάλας δυσκολίας ἔνεκα τοῦ πλήθους ἐνιαχοῦ τῶν μικροδασοκτημόνων. Πλὴν τούτου λίαν ὀχληρὰ θὰ ἦτο ἡ εἴσπραξις δικαιώματος, ἀκόμη προκειμένου καὶ περὶ ἀτελῶν ὑλοτομιῶν, ὡς προκειμένου περὶ ὑλοτομίας καυσοξύλων ὑπὸ τῶν περίξ ἀγροτῶν ἐξ ἰδιωτικοῦ δάσους, ὅποτε ὁ δασοκτήμων θὰ ὑπεχρεοῦτο νὰ καταβάλῃ, καίτοι δὲν εἰσέπραττε τίποτε ἀπὸ τὴν ἀτελῆ ταύτην ὑλοτομίαν, ἡ ὁποία θὰ ἐνηργεῖτο ὡς κεκτημένον κλασματικὸν δικαίωμα τῶν ἀγροτῶν τούτων εἰς βάρος τοῦ δασοκτήμονος.

Τὸ νομοθ. διάταγμα τῆς 13 Νοεμβρίου 1907 κατήργησεν εὐτυχῶς τὴν ὡς ἄνω πρόσθετον φορολογίαν 3ο)ο ἐπὶ τῶν μὴ δημοσίων δασῶν.

Ὁ νόμος 3576 τοῦ 1928, ἄρθρ. 7, ἠλάττωνε τὸ τετραπλοῦν δικαίωμα ἐπὶ τῶν δασικῶν προϊόντων ἐκ τῶν καέντων δασῶν εἰς τὸ ἄπλοῦν, ἀλλὰ μόνον ὅταν εἶχον ἐφαρμοσθῆ πρὸ τῆς πυρκαϊᾶς ὑπὸ τοῦ δασοκτήμονος προληπτικὰ ἀντιπυρικὰ μέτρα ὡς διάνοιξις ἀντιπυρικών λωρίδων, ἀραιώσεις κ.λ.π. Ἡ βεβαίωσις ὅμως τῆς ἐφαρμογῆς ταύτης ἢ μὴ, προϋποθέτει δημοσίαν δασικὴν διοίκησιν ἀφ' αὐτῆς, ὑπερόχου δὲ μορφώσεως καὶ ἡθους.

Ὁ δασικὸς κώδιξ τοῦ 1929, νόμος 4173 τῆς 15 Ἰουνίου 1929, περιέχει τὰς ἐξῆς φορολογικὰς διατάξεις.

Διατηρεῖ ἐν ἰσχύϊ τὴν λεγομένην φορολογίαν ἐπὶ τῆς ἀκαθαρίστου ἀλλὰ πραγματοποιουμένης δασικῆς προσόδου τῶν μὴ δημοσίων δασῶν, καθοριζομένην εἰς 10 καὶ 8ο)ο. Τὸ δικαίωμα τοῦτο δύναται, προκειμένου μόνον περὶ ὀροθετηθέντων, καταμετρηθέντων καὶ ρυμοτομηθέντων δασῶν, νὰ βεβαιωθῆ καὶ παρὰ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου εἰς τὸν ὁποῖον ὁ δασοκτήμων ἐπιδίδει εἰς τὸ τέλος κάθε διαχειριστικοῦ ἔτους δήλωσιν περὶ τῆς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πραγματοποιηθείσης

ἀκαθαρίστου προσόδου. Οἱ ὡς ἄνω ὅμως περιορισμοὶ ρυμοτομίας κ.λ.π. δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν φορολογίαν.

Ὡς βάσις διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀκαθαρίστου δασικῆς προσόδου λαμβάνεται ἡ τιμὴ χονδρικῆς πωλήσεως εἰς τοὺς τόπους παραγωγῆς. Πλὴν τούτου διατηρεῖται ἡ σφαλερὰ διαίρεσις εἰς κύρια καὶ δευτερεύοντα δασικὰ προϊόντα.

Τὸ φορολογικὸν ποσοστὸν διὰ τὴν ἄσβεστον, βαλανίδια καὶ χαρούπια ὀρίζεται εἰς 80)ο. Τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς ρητίνης εἰσπράττεται δι' ἐνοικιαστῶν, δυναμένων ν' ἀντικατασταθοῦν ὑπὸ συνεταιρισμῶν δασοκτημόνων κατὰ κοινότητα.

Τὸ τετραπλοῦν δικαίωμα διὰ τὰ δασικὰ προϊόντα ἐκ καέντων δασῶν περιορίζεται εἰς διπλοῦν, διατηρεῖται ὅμως καὶ ἡ περὶ ἀπλοῦ δικαίωματος διὰ τὰ προϊόντα ταῦτα διάταξις, τοῦ νόμου 3576 τοῦ 1928.

Παρέχεται ἀτέλεια καυσίμου ὕλης διὰ τὴν λειτουργίαν ἀμβύκων, κλιβάνων, ἐλαιοτριβείων, ἀγγειοπλαστείων καὶ ἀσβεστοκαμίνων, ἐφόσον εἰς τὰς τελευταίας ταύτας χρησιμοποιοῦνται φρύγανα ἢ θάμνοι χωρὶς κορμόν, προερχόμενα ἀπὸ ἀγροτικά κτήματα ἢ βοσκοτόπους. Ἡ διάκρισις ὅμως αὕτη εἶναι λίαν δύσκολος.

Παρέχεται ὑπὸ ὅρους ἀτέλεια ξυλείας ὑπὲρ ἀπόρων ἀγροτῶν, ξυλείας δὲ καὶ ἀσβέστου ὑπὲρ πυροπαθῶν, σεισμοπαθῶν, πλημμυροπαθῶν κ.λ.π. δι' ἀνέγερσιν ἐκκλησιῶν, σχολείων καὶ κοινωφελῶν ἐν γένει ἔργων. Ἐπίσης παρέχεται ἀτέλεια ξυλείας καὶ ἀσβέστου ἐξ ἰδιωτικῶν ἢ κοινοτικῶν δασῶν διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν οἰκείων δασοκτημόνων ἢ μελῶν τῆς οἰκείας κοινότητος.

Δύναται νὰ χορηγηθῇ ἀτέλεια δι' ἀσβεστοποιίαν, πλήσσοσαν τὸν κίνδυνον πυρκαϊᾶς τοῦ οἰκείου δάσους.

Εἶναι ἀτελής ἡ ὑλοτομία αὐτοφυῶν μεμονωμένων δασικῶν δένδρων ἐντὸς γεωργικῶς καλλιεργουμένων κτημάτων, μόνον ὅμως ἐφόσον πρόκειται περὶ ἀναγκῶν τοῦ ἰδιοκτήτου. Τοῦτο ὅμως εἶναι περιοριστικὸν μέτρον. Ἐπίσης εἶναι ἀτελής ἐπὶ ἓνα περιτροπικὸν χρόνον ἡ ὑλοτομία ἐπὶ ἀναπτυχθέντος τεχνητῶς δάσους.

Εἶναι ἀτελής, ἀλλ' ἐνίστε ὑπὸ ὅρους, ἡ ὑλοτομία ἀγριελαιῶν πρὸς μεταφύτευσιν, γεωργικῶν ἐργαλείων, φουρκάδων, καπνοβεργῶν, πασσάλων διὰ περίφραξιν κήπων, ἀμπέλων, ἀγρῶν, ποιμνιοστασίων κ.λ.π., σχινοφύλλου, κηκιδίων, ἀνθέων φιλύρας, κώνων πεύκης, κλάδων δρυὸς ἢ ἄλλων δένδρων πρὸς τροφήν τῶν ποιμνίων, λιγοβεργῶν.

Τὸ τέλος ἐκ δύο δραχμῶν κατὰ ζύγιον καυσοξύλων ἀτελῶς συλλεγόντων, μεταφερομένων δ' εἰς πόλεις, εἰσπράττεται μόνον προκει-

μένου περὶ πόλεων μὲ πληθυσμὸν ἀνώτερον τῶν 5.000 κατοίκων. Ἡ εἴσπραξις γίνεται εἴτε δι' ἐνοικιάσεως εἴτε δι' ἐπιστατῶν.

Ὁ νόμος 4687 τοῦ 1930 ὀρίζει ὅτι εἶναι ἀτελῆ τὰ καυσόξυλα τὰ χρησιμοποιούμενα εἰς ὑπαίθρια κεραμοποιεῖα καὶ πλινθοποιεῖα, ἀγγειοπλαστεῖα, ἐλαιοτριβεῖα, τυροκομεῖα, ἀρτοκλιβάνους, ἄμβυκας, ἐγκαταστάσεις ἀποστάξεως φυτικῶν οὐσιῶν πρὸς παραγωγὴν αἰθερίων ἐλαίων, σισαμελαιοτριβεῖα, στραγαλοποιεῖα, βυρσοδεψεῖα καὶ λοιπὰς ὁμοίας φύσεως ἐγκαταστάσεις.

Εἶναι ἀτελής ἡ ὑλοτομία ἀραιῶς φυομένων δασικῶν δένδρων ἐντὸς γεωργικῶς καλλιεργουμένων ἰδιωτικῶν ἐκτάσεων ἢ ἀγροτικῶν κτημάτων, κειμένων ἐντὸς ἢ εἰς τὴν παρυφὴν δασῶν, ἐφόσον πρόκειται περὶ θεραπείας τῶν ἀναγκῶν τοῦ ὑλοτομοῦντος ἰδιοκτῆτου.

Οὕτω διακρίνομεν.

α. Τὴν περίοδον τῶν νομοθ. διαταγμάτων τοῦ 1836, μέχρι τοῦ νόμου ΒΡΖΒ' τοῦ 1893, τὴν μὴ περιέχουσαν φιλαγροτικὰς διατάξεις.

β. Τὴν περίοδον ἀπὸ τοῦ νόμου ΒΡΖΒ' μέχρι τοῦ νόμου 1578, τοῦ 1818 τὴν περιέχουσαν περιορισμένας φιλαγροτικὰς διατάξεις.

γ. Τὴν περίοδον τῶν νόμων 1578 τοῦ 1918 καὶ 2036 τοῦ 1920 οἱ ὅποιοι περιέχουν φιλαγροτικὰς φορολογικὰς διατάξεις.

δ. Τὴν περίοδον τῶν νομοθ. διαταγμάτων τοῦ 1923 μέχρι τοῦ δασικοῦ κώδικος τοῦ 1929, τὴν ὁποίαν διακρίνει δημοσιονομικὸς συγκεχυμένος δεσποτισμὸς καὶ ἀντιαγροτικὸν πνεῦμα. Καὶ τέλος

ε. Τὴν περίοδον ἀπὸ τοῦ δασικοῦ κώδικος τοῦ 1929 καὶ τοῦ νόμου 4687 τοῦ 1930, εἰς τὴν ὁποίαν ἤρχισαν ἐμφανιζόμεναι φιλαγροτικαὶ τινες τάσεις καὶ ὑγιέστερόν πῶς δημοσιονομικὸν πνεῦμα.

Κριτικὴ.

Τὸ κράτος, φορολογοῦν τὴν δασικὴν παραγωγὴν, πρέπει νὰ θεωρῇ τὴν φορολογίαν ταύτην οὐχὶ ὡς σκοπὸν, ἀλλ' ὡς μέσον πρὸς ἐκπλήρωσιν, διὰ τῶν οὕτως εἰσπραττομένων χρημάτων, ὑπερτέρου καθήκοντος. Τὸ καθῆκον δὲ τοῦτο εἶναι ἡ συντήρησις κρατικῶν καὶ δασικῶν ὑπηρεσιῶν, ὡς μέσου καὶ τούτου πρὸς ἐπίτευξιν τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας.

Ἡ αὐξησις τῆς δασικῆς παραγωγῆς, ἡ τεχνικωτέρα δασικὴ ἐκμετάλλευσις, ἡ κατασκευὴ δασικῶν δρόμων, ἡ προστασία τῶν δασῶν κατὰ τῶν λαθροῦλοτομιῶν, βοσκῶν, πυρκαϊῶν κ.λ.π. τέλος δ' ἡ δικαιωτέρα διανομὴ τῶν δασικῶν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν μεταξὺ τῶν παραγωγῶν ἀφ' ἑνός, ὡς δασοκτημόνων, δασικῶν ἐπιχειρηματιῶν, δασικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν καὶ τῶν καταναλωτῶν ἐξ ἄλλου

εἶναι ἀπόψεις, τὰς ὁποίας δὲν πρέπει νὰ λησμονῆ ποτὲ ἡ δασικὴ πολιτικὴ τοῦ κράτους, ἄρα καὶ ἡ φορολογικὴ τοιαύτη.

Ἡ δασικὴ παραγωγή δὲν δύναται νὰ ἔχη τὴν ἀξίωσιν ὅπως φορολογῆται ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰς ἄλλας οἰκονομικὰς παραγωγὰς, ὡς γεωργικὴν, μεταλλευτικὴν, βιομηχανικὴν κ.λ.π. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἡ δασικὴ παραγωγή, ὡς ἀσφαλῆς καὶ ἐδραζομένη ἐπὶ ἀκινήτου ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κεφαλαίου, ἠμπορεῖ νὰ φορολογῆται κατὰ τι βαρύτερον παρ' ὅτι φορολογοῦνται λόγου χάριν αἱ πρόσοδοι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, τὰς κινητὰς ἀξίας, τὰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις κ.λ.π., ἐξισουμένη κατὰ τοῦτο ἐν μέρει πρὸς τὴν φορολογίαν ἀπὸ τῶν οἰκοδομῶν. Μολονότι οἱ εὐρεῖς κοινωνικοὶ σκοποὶ, τοὺς ὁποίους ἐξυπηρετεῖ ἡ ἐθνικὴ δασοπονία, ἀφ' ἐνὸς μὲν συντηροῦσα τοὺς δασικούς καὶ ἀγροτικούς πληθυσμούς καὶ προάγουσα τὴν εὐημερίαν των, ἀφ' ἑτέρου δ' ἕνεκα τῶν κοινωφελῶν κατὰ χειμάρρων, τῶν τοπικῶν κλιματικῶν, ὑγιεινῶν, αἰσθητικῶν κ.λ.π. ἐπιδράσεών της, συνηγοροῦσι μᾶλλον ὑπὲρ τοῦ περιορισμοῦ τῶν φόρων τῆς δασικῆς παραγωγῆς.

Τὸ κράτος ὅμως καὶ αἱ κοινότητες κ.λ.π. δὲν πρέπει νὰ φορολογοῦν τὴν δασικὴν παραγωγήν πολὺ βαρύτερον ἀπὸ ἄλλας παραγωγὰς, ὡς γεωργικὴν κ.λ.π., ὅπως σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα συμβαίνει. Καθ' ὅσον τὸ μὲν ἐπιχείρημα ὅτι ἡ βαρεῖα φορολογία σώζει τὰ δάση ἀπὸ καταστροφήν εἶναι ἀνόητον, ἀφοῦ οὐδεὶς δασοκτῆμων εἶναι διατεθειμένος ἢ ἔχει συμφέρον νὰ προάγῃ τὴν δασοπονίαν του, ὅταν τὸ κράτος ἢ αἱ κοινότητες ἀπορροφοῦν διὰ τῆς φορολογίας τὴν μερίδα τοῦ λέοντος καὶ ἀναγκάζουν τὸν δασοκτῆμονα νὰ παραμελήσῃ τὸ δάσος του ἢ νὰ μεταβάλλῃ αὐτὸ εἰς βοσκήν, ἐλάχιστα φορολογουμένην καὶ περισσότερον διὰ τοῦτο εἰς αὐτὸν ἀποδίδουσιν ἀπὸ τὴν παραγωγήν ξύλου. Ἦδη ὁ διάσημος Γάλλος οἰκονομολόγος Καγιώ, ἐλαττώσας ὡς ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν τοὺς ἐν Γαλλίᾳ βαρεῖς φόρους ἐπὶ τῶν μὴ δημοσίων δασῶν ἔλεγε : «Les forets sont ecrassés par l'impôt».

Ἡ δ' ἄλλη ἀποψις ὅτι ἡ δασικὴ παραγωγή πρέπει νὰ φορολογῆται βαρέως, διότι αἱ πρόσοδοί της εἶναι κυρίως ἔργον φυσικῆς καὶ ὄχι ἀνθρωπίνης ἐπιδράσεως, δὲν εἶναι πάντοτε ὀρθή, ἀφοῦ διὰ τὴν δημιουργίαν καὶ ἐξασφάλισιν δασικῆς προσόδου εἶναι ἀνάγκη ἐργασίας καὶ προβλέψεως, ἐπὶ πολλὰς δεκαετηρίδας, παρὰ προκειμένου περὶ οἴουδήποτε ἄλλου κλάδου γεωργικῆς παραγωγῆς ὡς σιτηρῶν, ἀμπελοργίας κ.λ.π. Μακροχρόνιος ὅμως πρόβλεψις εἶναι ἔνδειξις ἀνωτέρου πολιτισμοῦ καὶ πρέπει διὰ τοῦτο νὰ ἐνισχύηται ἐντόνως ἀπὸ τὸ κράτος.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα σήμερον ὅλα σχεδὸν τὰ ἀπὸ ξύλου, φλοιῶν, καρπῶν κ.λ.π. δασικὰ προϊόντα φορολογοῦνται ὑπὸ τῶν δασικῶν νόμων μὲ δικαίωμα ἀπὸ 8 ἕως 10ο)ο τῆς ἀκαθαρίστου προσόδου. Ἡ φορολογία ὅμως αὕτη εἶναι βαρεῖα, καὶ πλήσσει μόνον τὴν ἐκ ξύλου δασικὴν παραγωγὴν, ἐνῶ ἀφίνει ὅλως ἀφορολόγητον τὴν ἐκ τῆς βοσκῆς πρόσοδον.

Ἐπὶ τῶν δασικῶν ὅμως τούτων δικαιωμάτων 8 ἕως 10ο)ο ἐπιβάλλονται οἱ ἐξῆς πρόσθετοι φόροι.

Πρῶτον, πρόσθετος φόρος ἀναγκαστικοῦ δανείου κ.λ.π. ἀνερχόμενος εἰς 40ο)ο ἐπὶ τῶν δασικῶν δικαιωμάτων.

Δεύτερον, συμπληρωματικὸς φόρος 10ο)ο ἐπὶ τῶν δασικῶν δικαιωμάτων ὑπὲρ τῶν γεωργικῶν ἐπιμελητηρίων, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀποδόσεως ἐκ μέρους τῶν γεωργικῶν ἐπιμελητηρίων ὑπὲρ τῶν καταβαλόντων δασοκτημόνων καὶ τῶν δασῶν των. Ἐνταῦθα δέον νὰ παρατηρηθῆ, ὅτι ἀπὸ οὐδὲν γεωργικὸν προϊόν εἰσπράττεται διὰ τὰ ἐπιμελητήρια τόσον βαρεῖα εἰσφορὰ ὅση ἀπὸ τὰ γεωργικὰ προϊόντα.

Τρίτον, κοινοτικὸς φόρος εἴτε μέχρι 25ο)ο τῶν δημοσίων δασικῶν δικαιωμάτων, συνεισπραττόμενος μετ' αὐτῶν, εἴτε μέχρι 2ο)ο ἐπὶ τῆς ἀξίας παραγωγῆς, βεβαιούμενος ὑπὸ τῆς κοινότητος. Νόμος 4108, ἄρθρ. 24.

Διὰ τῶν συμπληρωματικῶν μόνον τούτων φόρων τὰ δασικὰ δικαιώματα ἀνέρχονται εἰς 14 ἢ 17, 5ο)ο τῆς ἀκαθαρίστου προσόδου, τουτέστι τῆς ἀγοραίας τιμῆς εἰς τοὺς τόπους καταναλώσεως!

Πλὴν τούτων ὅμως ἐπιβάλλεται.

Τέταρτον, ἀναλυτικὸς φόρος πληρωνόμενος ἀπὸ τοὺς δασοκτῆμονας διὰ τὰς ἀπὸ τῶν ἐκμισθουμένων μόνον δασικῶν καρπώσεων καθαρᾶς προσόδου, ὡς μισθώσεως καρπώσεων ξύλου, βοσκῆς, ρητινεύσεως κ.λ.π. ἀνερχόμενος εἰς 12ο)ο τῆς καθαρᾶς ἐκμισθουμένης προσόδου. Μετὰ τούτου ὅμως συνεισπράττονται, ὡς ἐξεθέσαμεν, πρόσθετα ποσοστὰ φθάνοντα μέχρις 85ο)ο καὶ πλέον τοῦ δημοσίου φόρου.

Πέμπτον, φόρος συνολικῆς προσόδου κυμαινομένης ἀπὸ 1—25ο)ο τῆς καθαρᾶς προσόδου.

Ἑκτον, στρεμματικὸς φόρος 30 λεπτῶν κατὰ στρέμμα.

Ἑβδομον, ὁ δασοκτῆμων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 172 § 3 τοῦ δασικοῦ κώδικος τοῦ 1929, ἐπιβαρύνεται μὲ τὰ ὁδοιπορικὰ ἔξοδα καὶ ἡμερησίας ἀποζημιώσεις τῶν δημοσίων δασικῶν ὀργάνων, τῶν ἀσχοληθέντων ὅπως δήποτε μὲ τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ δάσους του. Ἐνῶ τὸ ἴδιον κράτος συντηρεῖ πυροσβεστικὰς ὑπηρεσίας ἐντὸς τῶν πόλεων, ἀδαπάνως προσφερούσας τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τοὺς

πυροπαθεῖς ἀστούς. Μήπως οἱ δασοκτήμενες δὲν εἶναι πυροπαθεῖς πολῖται τοῦ ἰδίου κράτους;

Ἔοδος, τὰ προϊόντα ἐκ τῶν καέντων δασῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 119 τοῦ δασικοῦ κώδικος τοῦ 1929 ὑποβάλλονται εἰς διπλοῦν δικαίωμα, δηλαδή περίπου εἰς 28 ἢ 36ο) ἐπὶ τῆς ἀκαθαρίστου προσόδου, δηλαδή σχεδὸν δημεύονται. Ὅλα σχεδὸν τὰ καέντα ἐκ πεύκης δάση τῆς Χαλκιδικῆς δὲν ἐκμεταλλεύονται, ἔνεκα τῆς βαρείας φορολογίας, ἐνῶ εἰσάγονται ἐκ Σερβίας ἀτελῶς τεράστιοι ὄγκοι καυσοξύλων. Τοῦτο ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς ἀφροσύνης.

Ἐνατον, ὁ δασοκτήμενος, κατὰ τὸ ἄρθρον 61 τοῦ δασικοῦ κώδικος τοῦ 1929 ἐπιβαρύνεται μὲ τὰ ἀνάλογα ἔξοδα ὀροθητήσεως, ὡσάκις τὸ δάσος του συνορεύη πρὸς δάση τοῦ κοινωφελοῦς καὶ ἠθικοῦ τούτου προσώπου, ὁποῖον ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ κράτος. Ἀλλὰ τὰ ὑπὸ τοῦ κράτους καταβαλλόμενα ἔξοδα διὰ τὴν ὀροθέτησιν τῶν δασῶν του εἶναι ὑπερβολικά.

Δέκατον, συνεπεία τοῦ θορύβου, ὁ ὁποῖος ἐδημιουργήθη διὰ τὴν κάμπην, τὴν τρώγουσαν τὰ ἐκ πεύκης περὶ τὰς Ἀθήνας δάση καὶ πάρκα, περιελήφθη εἰς τὸν νόμον 5263, ἄρθρ. 18, τοῦ 1931 διάταξις, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν, ἀρνούμενων τῶν οἰκείων δασοκτημόνων νὰ καταπολεμήσουν τὰ ἐνδημικῶς παρουσιαζόμενα βλαπτικά ἔντομα καὶ μύκητας, ἡ δημοσία δασικὴ διοίκησις ἐνεργεῖ τοῦτο, εἰσπράττουσα διοικητικῶς ἀπὸ τὸν δασοκτήμενον τὰς καταβληθείσας δαπάνας. Αἱ δαπάναι ὅμως αὗται δύνανται ν' ἀνέλθουν εἰς 60 ἐνίστε δραχμὰς τὸ στρέμμα, ἥτοι εἰς τὸ 1)4 ἢ 1)5 περίπου τῆς κατὰ στρέμμα ἀξίας τοῦ δάσους. Οὕτως ὅμως δημεύεται σχεδὸν τὸ δάσος τοῦ δασοκτήμενου, διότι διὰ τὴν πρόληψιν πολὺ μικρᾶς ζημίας αὐξήσεως ἀπὸ τὴν κάμπην δύνανται νὰ ἐπιβληθῇ τεραστία εἰσφορὰ μέχρι 60 δραχμῶν κατὰ στρέμμα, πολὺ μεγαλυτέρα τῆς προξενουμένης ἐκ τῶν ἐντόμων ζημίας.

Μόνον ἄρα εἰς τὰ ἐντὸς πόλεων πεῦκα, εἰς τὰ πάρκα καὶ τὰ περὶ τὰς πόλεις αἰσθητικῶς ἐκμεταλλεόμενα δάση ἢ μέρη δασῶν ἐνδείκνυται σήμερον καὶ δικαιολογεῖται τοιαύτη κατὰ τῶν ἐντόμων ἐνεργεια καὶ δαπάνη, καταβαλλομένη ἀπὸ τοὺς οἰκείους κτηματίας καὶ τὸν δῆμον ἢ κοινότητα, βοηθοῦντος κατὰ τὸ δυνατόν καὶ τοῦ κράτους, ὅχι δ' εἰς ὅλα τὰ ἐκ πεύκης χρηματικῶς μόνον ἐκμεταλλεόμενα δάση, ὅπου ὑπὸ τὰς συνήθεις συνθήκας αἱ ἀπὸ τῶν ἀηδῶν τούτων ἐντόμων ζημίαι εἶναι πολὺ μικραί, λίαν δὲ μικρότεροι ἀπὸ τὰς συνήθεις ἐκ λαθροῦλοτομίας καυσοξύλων καὶ βοσκῆς προερχομένας. Ἀλλὰ διὰ τὴν πρόληψιν τῶν τελευταίων τούτων δὲν εἶναι τόσον εὐαίσθητος ὁ δασικὸς κώδιξ!

Πολλάκις ὅμως αἰ ὡς ἄνω φορολογίαι τοῦ κράτους φθάνουν τὸ μέγιστον μέρος τῆς ὅλης καθαρᾶς προσόδου τοῦ δασοκτῆμονος ἢ καὶ μηδενίζουν ὅλως ταύτην. Ὑπάρχουν λόγου χάριν εἰς τὸ Βέρμιον καὶ εἰς ἄλλα βουνὰ τῆς Ἑλλάδος πολλὰ μὴ δημόσια δάση, διὰ τὰ ὅποια τὸ δικαίωμα τὸ εἰσπραττόμενον κατὰ μονάδα παραγομένων δασικῶν προϊόντων εἶναι μεγαλύτερον τοῦ ἀντιστοίχου μισθώματος, τὸ ὅποιον κατῶρθωσε νὰ ἐπιτύχη τὸ δημόσιον διὰ γειτονεύοντα δημόσια δάση, τελοῦντα ὑπὸ ὅλως παρομοίας συνθήκας ἐκμεταλλεύσεως. Τοῦτο ὅμως εἶναι καθαρὰ φορολογικὴ δήμευσις.

Καὶ κατόπιν τούτων ἀποροῦμεν διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν Ἑλλήνων δασοκτημόνων πρὸς προαγωγὴν τῆς δασοπονίας των, διὰ τὴν ἀποψίλωσιν τῶν δασῶν των καὶ τὴν μεταβολὴν αὐτῶν εἰς βοσκάς.

Χαρακτηριστικώτατον ἐν τούτῳ εἶναι τὸ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1931 σχετικὸν ὑπόμνημα τῆς Ἑνώσεως δασοκτημόνων Μακεδονίας πρὸς τὸ Ἐμπορικὸν καὶ βιομηχανικὸν Ἐπιμελήτηριον Θεσσαλονίκης διὰ τὰ περαιτέρω.

Εἰς τὸ ὑπόμνημα τοῦτο ἐκφράζεται τὸ παράπονον ὅτι ἡ «φορολογία τῆς ἀκαθαρίστου προσόδου», τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ὁ δασικὸς κώδιξ διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ πληρωτέου δασικοῦ δικαιώματος, ἀντὶ νὰ λαμβάνη ὡς βάσιν τὴν τιμὴν πρέμνου ἢ τὸ δασιάτικο, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνει ὁ δασοκτῆμων ὡς ἀκαθάριστον πρόσοδόν του, στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀγοραίας τιμῆς χονδρικῆς πωλήσεως τῶν δασικῶν προϊόντων, παγίως δὲ τῆς αὐτῆς δι' ὅλα τὰ μὴ δημόσια δάση τῆς Ἑλλάδος.

Οὕτως ὅμως φορολογοῦνται ἐξ ἴσου¹ τόσον τὰ δάση τὰ κείμενα πλησίον τῶν πόλεων, ὡς μεγάλων κέντρων καταναλώσεως δασικῶν προϊόντων, ὅσον καὶ διὰ τὰ δάση τὰ κείμενα μακρὰν αὐτῶν ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων. Τοῦτο ὅμως εἶναι δημοσιονομικῶς ἀδίκον καὶ οἰκονομικῶς ἐπιβλαβές, ἔχει δ' ὡς συνέπειαν πρῶτον πολλὰ δάση νὰ μένουν τελείως ἀνεκμετάλλευτα διὰ τῆς ὑλοτομίας, ἰδίᾳ πρὸς παραγωγὴν καυσοξύλων, εἰσαγομένων ἕνεκα τούτου ἀθρόως καὶ ἀτελῶς

Σημ. 1. Ἐξ ἴσου φορολογοῦνται κατ' ὅκαν καὶ τὰ καυσόξυλα, καίτοι ἔχουν διάφορον ἀγοραίαν τιμὴν. Οὕτω τὸν Φεβρουάριον 1932 τὰ καυσόξυλα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἐτιμῶντο ἐπὶ τοῦ βαγονίου ἢ ἰστιοφόρου ὡς ἑξῆς: Ἐκ πεύκης καψάλας κατ' ὅκαν 45-48 λεπτά, ἐξ ὄξυᾶς 45, ἐκ φυλλοβόλου δρυὸς καὶ γαύρου 53-56, ἐκ φυλλοβόλου δρυὸς 55-58, ἐκ πρίνου καὶ ἀειφύλλων πλατυφύλλων 55-58 καὶ ἐκ καστανιάς 35-40. Οἱ ξυλάνθρακες ἐξ ὄξυᾶς 2,10-2,30 δρχ. κατ' ὅκαν, ἐκ φυλλοβόλου δὲ δρυὸς 2,30-2,40 κατ' ὅκαν.

ἐκ Σερβίας κ.λ.π., δεύτερον δὲ τὴν μείωσιν τῶν δασικῶν φόρων τοῦ κράτους, ἀφοῦ πολλὰ δάση μένουσιν οὕτως ἀνεκμετάλλευτα.

Εἰς τὰ παράπονα ταῦτα ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργείου ἀπήντησεν ἀρνητικῶς, τονίζουσα «τὸ πλεονέκτημα τοῦ ἐνιαίου καὶ γενικοῦ δι' ἅπασαν τὴν ἐπικράτειαν» δικαιώματος. Τὸ πλεονέκτημα ὁμως τοῦτο εἶναι ἀρνητικὸν καὶ ἀντίθετον πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐνιαίου φόρου. Ἴνα δὲ τὸ ὑπουργεῖον ἐξηγηθῆ καλύτερον, προσθέτει ὅτι, «ἐὰν τὰ μακρὰν τῶν κέντρων τῆς καταναλώσεως καὶ τῶν δικτύων τῆς συγκοινωνίας κείμενα δάση παρέχουν μικρότερα εἰσοδήματα εἰς τοὺς ἰδιοκτητὰς αὐτῶν, τὸ μειονέκτημα τοῦτο εὐλόγον καὶ φυσικὸν εἶναι νὰ βαρύνῃ τὸν ἰδιοτήτην καὶ ὄχι τὸ δημόσιον».

Τοιαύτη ὁμως ἀντίληψις μὴ ἀνταποκρινομένη βεβαίως εἰς τὴν σκέψιν τῆς κυβερνήσεως, προέρχεται ἀπὸ ἄγνοιαν στοιχειωδεστάτων δημοσιονομικῶν βάσεων, εἶναι ἀναξία κράτους πολιτισμένου καὶ προσιδιάζει εἰς κράτη θεραπεύοντα τὰς πρωτογόνους ἀνάγκας των διὰ κεφαλικοῦ φόρου ἴσου δι' ὅλους τοὺς πολίτας, πλουσίους ἢ πτωχοὺς!

Πλὴν τούτου πρέπει νὰ παρατηρηθῆ ὅτι, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς διὰ τὴν βεβαίωσιν πολὺ μικροτέρων κατ' ἄτομον ἀμέσων φόρων ὁ νόμος δὲν ἐμπιστεύεται ἀνώτερον οἰκονομικὸν ὑπάλληλον, ὁποῖος εἶναι ὁ ἑκασταχοῦ οἰκονομικὸς ἔφορος, ὁ διαβιῶν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας ἐντὸς εὐρέος κοινωνικοῦ κύκλου, ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν βεβαίωσιν φόρων ἀσβέστου λόγου χάριν, ἀνερχομένων ἐνίοτε εἰς πολλὰς χιλιάδας δραχμῶν, ἐνεργουμένην δ' εἰς δάση πολὺ μακρὰν τῶν πόλεων κείμενα, τὸ κράτος ἐμπιστεύεται τὴν ἐνέργειαν ταύτην εἰς πολὺ κατώτερον κρατικὸν ὄργανον, ὁποῖον εἶναι σήμερον ὁ δασοφύλαξ, ὁ ὁποῖος, ἐντιμότερος συνήθως, δὲν δύναται νὰ ἀποστομώσῃ τὰς σχετικὰς πρὸς τὸ φορολογικὸν του ἔργον συκοφαντικὰς φήμας. Οὕτως ἐξηγοῦνται αἱ παρατηρούμεναι ἀνωμαλίαι, τὰς ὁποίας ἀτέγκτως δημιουργεῖ τὸ σύστημα τῆς φορολογίας.

Τὴν Ἑλληνικὴν ὁμως δασικὴν παραγωγὴν δὲν πλήσσει μόνον ἡ βαρεῖα φορολογία. Λίαν ὀχληρὸς καὶ δυσβάστακτος ἀποβαίνει ὁ τρόπος βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως, ὀχληροτέρα δὲ ἡ διαδικασία κατὰ τὴν μεταφοράν.

Ἡ εἰσπραξις τοῦ φόρου γίνεται πρὸ τῆς ἐνάρξεως οἰασδὴποτε ὑλοτομίας. Τοῦτο ὁμως εἶναι πρωτοφανῶς πιεστικόν.

Αἱ προστριβαὶ μεταξὺ δασικῶν ὀργάνων καὶ δασικῶν πληθυσμῶν ἀποβαίνουν μέγισται. Τὰ δασικὰ ὄργανα ἐγκαταλείπουν σχεδὸν τὰ δάση καὶ μεταβάλλονται εἰς ἀπλᾶ φορολογικὰ ὄργανα, πρὸς μείωσιν τοῦ γοήτρου καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων καὶ τῆς δημοσίας δασικῆς

ὑπηρεσίας, μὴ ἔχοντα χρόνον οὐδ' ἰκανότητα πλεόν πρὸς ἐπίβλεψιν τῶν ὑλοτομιῶν καὶ ἐκτέλεσιν ἐντὸς τῶν δασῶν τοῦ κυρίου ἔργου των, τῆς προαγωγῆς δηλαδή τῆς ἐθνικῆς δασοπονίας.

Δὲν εἶναι δυνατόν βεβαίως νὰ λείψουν αἱ μετρήσεις τῶν δασικῶν προϊόντων ἀπὸ τοὺς οἰκείους δασοκτῆμονας ἢ ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους αὐτῶν δασάρχας καὶ δασοφύλακας. Ἡ Ξυλομετρικὴ δὲν ὀποτελεῖ τυχαίως ἴδιον κλάδον τῆς δασικῆς ἐπιστήμης. Οἱ δασάρχαι καὶ δασοφύλακες, εἴτε εἰς τὰ δημόσια εἴτε εἰς τὰ μὴ δημόσια δάση, δὲν θὰ παύσουν ποτὲ ἀπὸ τοῦ νὰ μετροῦν ὅπως δῆποτε τὰ δασικὰ προϊόντα. Δασοπονία ἀσκουμένη ὑπὸ δασοκτῆμονος ἄνευ μετρήσεων εἶναι ἀδύνατον ν' ἀσκηθῆ λογικῶς καὶ σωφρόνως

Αἱ ὑπὸ τῶν δημοσίων ὅμως δασαρχῶν καὶ δασοφυλάκων ἐνεργούμεναι διὰ φορολογικούς λόγους μετρήσεις δασικῶν προϊόντων ἐκ μὴ δημοσίων δασῶν, πρέπει νὰ περιορισθοῦν πολὺ. Ἐνῶ ἐξ ἄλλου αἱ ποιναὶ διὰ τὴν παράβασιν τῶν φορολογικῶν τούτων διατάξεων εἶναι παρ' ἡμῖν σήμερον δεσποτικώταται, συνεπαγόμεναι κατασχέσεις ὅλων τῶν μεταφερομένων δασικῶν προϊόντων κ.λ.π. ἔστω καὶ ὅταν ἡ παράβασις εἶναι ἐλαχίστης σημασίας.

Ἡ κατεύθυνσις τὴν ὁποίαν πρέπει ν' ἀκολουθήσωμεν διὰ νὰ ἐξέλθωμεν ἐκ τῆς πρωτοτύπου ταύτης καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τοῦ 1836 περιεπλάκημεν, ἐνδείκνυται ἐκ τῆς ἐξελίξεως καὶ μορφῆς τὴν ὁποίαν ἔλαβον αἱ γενικαὶ καὶ δασικαὶ φορολογίαι εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν καὶ αἱ ἄμεσοι φορολογίαι παρ' ἡμῖν.

Πρῶτον, πρέπει ν' ἀπαλλαγοῦν παντὸς δασικοῦ φόρου οἱ ξυλώδεις ὄγκοι, οἱ προερχόμενοι οὐχὶ ἐκ δασῶν, ἀλλὰ ἐξ ἀγρῶν, κήπων ἐλαιῶνων, ἀγροτικῶν κτημάτων καὶ μικρῶν τεχνητῶν ἀναδασώσεων. Ἡ δασικὴ ὑπηρεσία δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ὀχληροτάτην ταύτην φορολογίαν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἄλλοδαπός, ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν ἀνέχεται. Κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον τὰ ἔξοδα βεβαιώσεως τῶν φόρων τούτων εἶναι λίαν δυσανάλογα ἐν σχέσει πρὸς τὰ εἰσπραττόμενα ποσά, ἐνῶ συγχρόνως διὰ τῆς φορολογίας ταύτης τὰ ὀλιγάριθμα ἄλλως δημόσια ὄργανα ἐκτρέπονται τοῦ ἔργου των, ἀσχολοῦνται εἰς μάταια καὶ ἀντιδημοτικὰ ἀλλότρια ἔργα καὶ ἀποκτοῦν στρεβλὰς ἀντιλήψεις περὶ τῆς κυρίας ἀποστολῆς των.

Δεύτερον, ἡ ἄμεσος φορολογία τῆς καθαρᾶς προσόδου θεωρεῖται σήμερον ὡς κυρία καὶ πρέπει λογικῶς ἐξελισσομένη νὰ παραμείνη ὡς τοιαύτη. Κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον ἡ δασικὴ παραγωγή ἐλέγχεται ἀπὸ τὰ δασικὰ ὄργανα, λόγῳ δὲ τοῦ ὄγκου τῶν προϊόντων τῆς δὲν δύναται ν' ἀποκρυβῆ τόσον εὐκόλως ὅσον ἡ πρόσοδος ἀπὸ χρηματικῆς ἢ ἄλλης οἰκονομίας. Ἐνῶ ἡ φορολογία τοῦ κεφαλαίου

τῶν δασικῶν δικαιωμάτων καὶ ἡ στρεμματικὴ πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ὡς συμπληρωματικά.

Ὁ φόρος ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου ἐπεβλήθη ἐφ' ἅπαξ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ στρεμματικὴ δασικὴ φορολογία δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἐπιτύχη παρ' ἡμῖν, ἐφ' ὅσον ἡ χώρα στερεῖται κτηματολογίου, συχνότατα δ' εἶναι αἱ μεταβάσεις ἀπὸ τῶν δασῶν εἰς τοὺς δασικοὺς βοσκοτόπους, ἐκτὸς ἐὰν εἶναι ἐλαχίστη κατὰ στρέμμα, διάφορος δ' εἰς τὰ διαφόρου παραγωγικότητος δάση, ὡς αἰφύλλα, πλατύφυλλα, καστανωτά, φυλλοβόλους δρυῖς, ὄξυές, πεύκη, ἐλάτην κ.λ.π, καὶ ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως αὐτῶν ἀπὸ τὰ κέντρα καταναλώσεως. Αἱ ὑπὸ τῶν δασῶν πρόσοδοι ἄλλως δὲν εἶναι συνήθως εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐτήσιοι, ὅπως εἰς τὴν γεωργίαν, ἀλλὰ μᾶλλον διαλείπουσαι. Ἐν τούτῳ ὅμως περιπτώσει ὁ στρεμματικὸς φόρος ἀποβαίνει λίαν ὀχληρὸς, ὅταν ὁ δασοκτήμων καλῆται νὰ πληρώσῃ στρεμματικὸν δασικὸν φόρον καὶ διὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα, κατὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει οὐδεμίαν δασικὴν κάρπωσιν ἢ πρόσοδον.

Ἡ ἰσχύουσα σήμερον φορολογία τῶν δασικῶν δικαιωμάτων θὰ ἡδύνατο, καταλλήλως μεταρρυθμιζομένη καὶ ἀπαλλασσομένη ἀπὸ τὰ πολλαπλᾶ μειονεκτήματα, τὰ ὁποῖα ἀνωτέρω ἀνελύσαμεν, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς συμπληρωματικὴ τῆς φορολογίας τῆς καθαρᾶς προσόδου.

Πρὸς τοῦτο θὰ ἔπρεπε νὰ τεθῆ ὡς βάσις, ὅτι ἀντικείμενον τῆς φορολογίας ταύτης ἀποτελοῦν οὐχὶ οἱ πολλοὶ συνήθως εἰς ἕκαστον δάσος ὑλοτόμοι ἢ τὰ πολυαριθμότατα φορτία δασικῶν προϊόντων ἐπὶ φορτηγῶν ζώων, κάρρων, αὐτοκινήτων κ.λ.π, ἀλλ' ὁ οἰκεῖος ἐδραῖος δασοκτήμων, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ἀσφαλέστερος διὰ τὴν εἰσπραξίν τοῦ φόρου καὶ κατὰ κανόνα ὀλιγώτερον ἐπιρρεπὴς εἰς λαθραίαν περικάλυψιν φόρων ἀπὸ τὸν ξυλέμπορον ἐπιχειρηματίαν.

Κάθε δασοκτήμων θὰ ὑπεχρεοῦτο εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου οἰκονομικοῦ ἢ δασικοῦ ἔτους νὰ δηλώσῃ, ὅπως περίπου τοῦτο γίνεται προκειμένου περὶ ἀμέσου ἀναλυτικῆς φορολογίας, οἰκοδομῶν κ.λ.π. τὸ ποσὸν τῶν δασικῶν προϊόντων, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ ἀμέσως προηγούμενον ἔτος ὑλοτομήθη ἐκ τοῦ δάσους του, μετεφέρθη ἐκτὸς αὐτοῦ ἢ παραμένει ἀκόμη ἐντὸς αὐτοῦ. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν δηλουμένων δασικῶν προσόδων θὰ ἐκανονίζοντο τὰ δημόσια δικαιώματα.

Τὰ δημόσια ταῦτα δικαιώματα, συγχωνευόμενα ἐν ἀνάγκῃ μετὰ τῆς ἀναλυτικῆς προσόδου ἀπὸ τῶν ἐκμισθουμένων δασῶν, θὰ ἐκανονίζοντο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τιμῆς δάσους ἢ καὶ πρέμνου εἰς ποσοστὰ πάντως μικρότερα τῶν σημερινῶν, ἀντίστοιχα πρὸς τὸν φόρον τοῦ ἐλαίου, ὁ ὁποῖος εἶναι μόνον 7ο)ο τοῦ παραγομένου ἐλαίου, τῶν

σπειρομένων γαιῶν, ὁ ὁποῖος εἶναι μόνον 2 1)2 ο)ο τῶν συγκομιζομένων προϊόντων, τῆς σταφίδος κλπ., οὐδέποτε πολλαπλᾶ διὰ τὸ αὐτὸ προϊόν, ἀναλόγως δὲ μᾶλλον τῆς καθαρᾶς προσόδου, τὴν ὁποίαν ὁ δασοκτήμων ἔχει ἀπὸ κάθε εἶδος προϊόντος καὶ κατὰ τρόπον ὅσον εἶναι δυνατὸν ὀλιγώτερον πιέζοντα, μᾶλλον δ'εἰ δυνατὸν προάγοντα τὴν δασοπονίαν.

Αἱ μέχρι τοῦδε γινόμεναι εἰς τοὺς δασικούς νόμους διαιρέσεις τῶν δασικῶν προϊόντων εἰς κύρια καὶ δευτερεύοντα εἶναι μᾶλλον διαχειριστικῆς καὶ ὄχι δασοπολιτικῆς ἢ φορολογικῆς φύσεως, ἔγιναν ὅμως μακρὰν παντὸς ὑγιοῦς διαχειριστικοῦ πνεύματος. Χρησιμοποιηθεῖσαι δέ, καίτοι σφαλεραί, εὐρύτερον διὰ φορολογικούς σκοπούς, ἀπέβησαν ἐπιζήμιοι. Μόνον ἢ ἐπὶ ὀρθῆς δημοσιονομικῆς βάσεως κατὰ τάξιν τῶν δασικῶν προϊόντων δύναται νὰ παράσχη ὑπηρεσίαν διὰ τὴν ὀρθὴν ὀργανώσιν τῆς φορολογίας τῶν δασικῶν δικαιωμάτων.

Ἡ εἰσπραξις τῶν δασικῶν δικαιωμάτων παρὰ τῶν δασοκτημόνων θὰ ἠδύνατο νὰ ὀργανωθῆ πάντως ἀσφαλέστερον καὶ ὀλιγώτερον ὀχληρὰ παρὰ προκειμένου περὶ εἰσπράξεως αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν ὑλοτόμων καὶ δασικῶν ἐπιχειρηματιῶν. Ἡ μεγάλη ὀχληρότης τῆς καταβολῆς τῶν φόρων, τῶν διπλῶν δικαιωμάτων, τῆς κατασχέσεως τῶν πλεονασμάτων, τῆς διαδικασίας κατὰ τὴν μεταφορὰν καὶ τῶν σχετικῶν ποινῶν θὰ περιωρίζετο πολὺ ἢ ὅλως θὰ ἐξέλιπεν, ἀφοῦ θὰ ἐχάνετο ἡ φορολογικὴ ἄποψις, ἡ ὁποία δικαιολογεῖ τὴν σημερινὴν ὀχληροτάτην διαδικασίαν.

Τὰ δημόσια δασικὰ ὄργανα θὰ ἐγκατέλειπον τὸ ὀχληρὸν φορολογικὸν αὐτῶν ἔργον καὶ μειούμενα ἐν μέτρῳ τινὶ κατὰ τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, θὰ ἐτρέποντο πρὸς τὴν πραγματικὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν μὴ δημοσίων δασῶν, πρὸς ἄσκησιν ὑγιεινέρας δασικῆς πολιτικῆς καὶ προαγωγὴν τῆς ἐθνικῆς δασοπονίας, ἀποτρέποντα μὲν ἀποψιλώσεις, ἐκχερσώσεις, ληστρικὰς ὑλοτομίας κλπ., συμβάλλοντα δὲ μᾶλλον εἰς τὴν ἐπαύξησιν τῆς δασικῆς παραγωγῆς, εἰς τὴν προστασίαν τῶν δασῶν ἀπὸ βοσκῶν, λαθροῦλοτομιῶν καὶ πυρκαϊῶν δι' ἐνεργείας φρυγανεύσεων, θαμνεύσεων, ἀραιώσεων καὶ κηπεύσεων, εἰς τὴν φυσικὴν ἀναγέννησιν τῶν συστάδων κ.λ.π. διαφωτίζοντα κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ βοηθοῦντα τοὺς δασοκτήμονας, διεγείροντα τὸν δασικὸν ζῆλον των καὶ μὴ ἀποβαίνοντα ὀχληρὰ εἰς αὐτούς, τέλος δὲ συμβάλλοντα εἰς δικαιότεραν δασικὴν διανομήν.

Οἱ δασοκτήμονες ὅμως θὰ ἔπρεπε νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ φύλαξις τῶν δασῶν των ἀπὸ λαθραίων καὶ παρὰ τὴν θέλησίν των ὑλοτομιῶν εἶναι ἔργον κυρίως ἰδικόν των καὶ τῶν ἰδιωτικῶν δασοφυλάκων των, ὀπλιζομένων μὲ κῦρος δημοσίων ὀργάνων, οὐχὶ δὲ τῶν δημοσίων

δασικῶν ὑπαλλήλων, τῶν ὁποίων τὸ ἔργον εἶναι διάφορον, δασοπολιτικῆς μᾶλλον φύσεως.

Αἰ κατ' ἔτος δηλώσεις τῶν δασοκτημόνων περὶ τῶν ἐκ τῶν δασῶν τῶν ὑλοτομηθέντων δασικῶν προϊόντων καὶ τῶν σχετικῶν καθαρῶν προσόδων των θὰ ἠδύναντο νὰ κρίνονται ὑπὸ ἐπιτροπῶν εἰς πρῶτον καὶ δεύτερον βαθμὸν ἐκ δασικῶν, οἰκονομικῶν καὶ δικαστικῶν ὑπαλλήλων. Πλησίον τῶν ἐπιτροπῶν τούτων οἱ ἀρμόδιοι τοπικοὶ δημόσιοι δασικοὶ ὑπάλληλοι θὰ ἦσαν εἰσηγηταὶ μόνον.

Ἐὰν εἰς τὴν περιφέρειαν κοινότητός τινος παρουσιάζονται μεγάλα δασικὰ συμπλέγματα, κατατεμαχισμένα εἰς μικρὰς ἰδιοκτησίας, μὲ μικρὰν ἐπὶ τόπου κατανάλωσιν δασικῶν προϊόντων, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ληφθῇ τὸ μέτρον ὅπως, ἀπαλλασσομένων τῶν οἰκείων δασοκτημόνων ἀπὸ πάσης διὰ δασικὰ δικαιώματα φορολογικῆς δηλώσεως καὶ διαδικασίας, ὑποβάλλονται τὰ δασικὰ προϊόντα κατὰ τὴν ἐκ τῆς περιφέρειας τῆς κοινότητος ἔξοδον εἴτε κατὰ θάλασσαν εἴτε κατὰ ξηρὰν εἰς καταβολὴν τοῦ οἰκείου δημοσίου δικαιώματος.

Ἐπίσης θὰ ἦτο δυνατόν νὰ καταρτισθοῦν κατὰ τοιαύτας κοινότητας καὶ ἐλεύθεροι ἢ καταναγκαστικοὶ συνεταιρισμοὶ πρὸς ἀπὸ κοινοῦ πληρωμὴν τῶν δημοσίων δασικῶν δικαιωμάτων, διανομὴν δ' ὑπὸ τῶν συνεταιρισμῶν μεταξὺ τῶν δασοκτημόνων τοῦ πληρωτέου παρ' ἐκάστου δασοκτῆμονος χρηματικοῦ ποσοῦ.

Διὰ δασικὰ προϊόντα μικροτέρας ἀξίας, ὡς βαλανίδια, χαρούπια, σχινόφυλλα, μεταφερόμενα κυρίως διὰ θαλάσσης, θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀπαλλαγοῦν οἱ οἰκεῖοι δασοκτῆμονες πάσης φορολογίας δασικῶν δικαιωμάτων, διατηρουμένου τοῦ νῦν κρατοῦντος συστήματος τῆς μὴ ὀχληρᾶς βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ δασικοῦ δικαιώματος κατὰ τὴν διὰ θαλάσσης μόνον μεταφοράν.

Οἱ δασοκτῆμονες θὰ ἐγίνοντο τότε πάλιν κύριοι τῶν δασῶν των, τὰ ὁποῖα σήμερον λόγῳ τῶν ὀχληροτάτων διατυπώσεων ἀναγκάζονται νὰ ἐκμεταλλεύονται διὰ ξυλεμπόρων καὶ ὑλοτόμων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μὲν τὴν ἰκανότητα νὰ ἀντέχουν εἰς τὰς ὀχληροτάτας ταύτας διατυπώσεις, ἀλλὰ καὶ ἀπορροφοῦν συνάμα διὰ τοῦτο τὸ μέγιστον μέρος τῆς καθαρᾶς δασικῆς προσόδου.

Αἰ ἀπὸ τῶν δασῶν πρόσοδοι τῶν δασοκτημόνων θὰ ἠῤῥξανον, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον τοὺς φόρους καὶ τὰ δασικὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ θὰ ἐπλήρωνον, θὰ τὰ ἐλάμβανον πολλαπλάσια ἀπὸ τοὺς ὑλοτόμους καὶ τοὺς καρπωτὰς δασῶν, εἰς τοὺς ὁποίους οὗτοι θὰ παρεχώρουν τὰς διαφόρους καρπώσεις τοῦ δάσους των. Διότι εἶναι σφαλερὸν τὸ ὑπὸ τινων διἰσχυριζόμενον ὅτι τὰ δασικὰ δικαιώματα καὶ φόρους πληρώνουν οἱ καταναλωταὶ καὶ ὄχι οἱ δασοκτῆμονες.

Αἱ πρόσοδοι τῶν δασοκτημόνων ἀντιθέτως ἐλαττοῦνται κατὰ τοὺς καταβαλλομένους φόρους καὶ δικαιώματα, ἀφοῦ ἡ ἀγοραία τιμὴ τῶν δασικῶν προϊόντων κανονίζεται ἐνιαία εἰς τὴν ἀγορὰν καταναλώσεως, κυρίως ἀπὸ τὸν συναγωνισμόν τῆς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγομένης ξυλείας. Οἱ καταναλωταὶ θὰ ἐπλήρωνον τὴν αὐτὴν ἀγοραίαν τιμὴν δασικῶν προϊόντων καὶ ὅταν οἱ δασοκτήμονες δὲν ἐπεβαρύνοντο μὲ τόσα δασικὰ δικαιώματα.

Οἱ κύριοι μικροαγροτικῶν κτημάτων διὰ τὰς ἐντὸς αὐτῶν ἐνεργουμένας οἰασδήποτε καρπώσεις δασικῶν προϊόντων, ὅσον καὶ οἱ ἀναδασοῦντες τεχνητῶς ψιλὰς ἐκτάσεις μὲ κυπαρίσσια, λεύκην ἢ ἄλλα δασικὰ εἶδη πρέπει νὰ ἀπαλλάσσωνται πάσης δασικῆς ἐπιτηρήσεως καὶ φορολογίας δασικῶν δικαιωμάτων διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν κτημάτων τούτων. Πᾶσα παρομοία ἐπιτήρησις εἶναι μόνον δεσποτικὴ ἄνευ δ'ὠφελίμου πρακτικοῦ ἀποτελέσματος. Ἡ δασικὴ ὑπηρεσία μόνον διαπαιδαγωγοῦσα διὰ τῆς πειθοῦς, τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ παραδείγματος δύναται νὰ ὠφελήσῃ πράγματι τοὺς μικροκτηματίας καὶ μικροδασοκτήμονας τούτους. Ὁ ἀστυνομικὸς βραχίων τοῦ κράτους εἶναι ἐν τούτῳ ἀσθενὴς καὶ δὲν δύναται νὰ τελεσφορήσῃ.

Τὸ κράτος σήμερον ὡς φορολογοῦν, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ὡς δασικὴν πολιτικὴν ἀσκοῦν νομικὸν πρόσωπον, ὁμοιάζει, ἔναντι τοῦ δασοκτήμονος, μεσαιωνικὸν δεσπότην, μαστιγοῦντα τὸν δασοκτήμονα μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ μεταβληθῇ οὗτος εἰς παραφορτωμένον καὶ ἀσθενικὸν ὑποζύγιον. Ἐνῶ τὸ μὲν κράτος θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔναντι τοῦ δασοκτήμονος ὅμως ὁ σώφρων ἵπποφορβός, ὁ ἐπιμελούμενος διὰ παντὸς δυνατοῦ μέσου τοὺς ἐξαιρέτους ἵππους του, ὁ δὲ δασοκτήμων θὰ ἔπρεπε νὰ προσομοιάζῃ, ἀντὶ τοῦ σημερινοῦ κατεσκληρότος ὑποζυγίου, τὸν εὐγενῆ καὶ πλήρη ὑγείας, δυνάμεως καὶ ἐργατικότητος κέλητα, ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, παραγωγικότητα καὶ προοδευτικότητα τοῦ ὁποίου τόσα ἔχει ν'ἀναμένη ἢ κοινωνικὴ εὐημερία.

Τὸ λυπηρότερον δ'εἶναι ὅτι ὄχι μόνον τὰ ὄργανα πρὸς ἀσκησιν ὑπὸ τοῦ κράτους τῆς δημοσιονομικῆς ταύτης καὶ δασικῆς καθόλου πολιτικῆς, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὴν ἐμπνευσιν πρὸς καθορισμὸν αὐτῆς, παρέχουν ἐνίοτε δασικοὶ κρατικοὶ ὑπάλληλοι, μέλη δηλαδὴ τῆς δασικῆς οἰκογενείας, ἀφ'ἐνὸς μὲν χάρις εἰς ἄγνοιαν τῶν γενικῶν καὶ δασικῶν οικονομικῶν καὶ δημοσιονομικῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ τηρῶνται ὑπὸ τῆς δημοσιονομικῆς πολιτικῆς τοῦ κράτους, ἀφ'ἑτέρου δ'ἐνεκα τῆς παραγνωρίσεως τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομικῆς καὶ δασικῆς πραγματικότητος. Οὕτω περιφρονεῖται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ κοινὴ γνώμη τῶν δασοκτημόνων ἐκείνων καὶ ἀγροτῶν, οἱ ὁποῖοι

πλήσσουνται ἀπὸ τὰ πρωτότυπα καὶ ἐνίοτε παράλογα ταῦτα φορολογικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα πᾶν ἄλλο παρὰ ἐξυπερετοῦν τὴν κοινωνικὴν εὐημερίαν καὶ δικαιοσύνην.

Ὁ δεσποτικὴν ἔχων τὴν ψυχὴν θ' ἀντέλεγεν εἰς τὰ ἀνωτέρω ὅτι ματαίως τὸ κράτος θὰ προσεπάθει σήμερον νὰ προαγάγη καὶ νὰ βελτιώσῃ τοὺς σημερινούς Ἑλληνας δασοκτῆμονας, τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζει ἔλλειψις δασικοῦ καὶ γενικωτέρου πολιτισμοῦ, μεγάλη κερδομανία ἔναντι τοῦ δάσους των, τὸ ὁποῖον ἄνευ πολλῆς στενοχωρίας βλέπουν πολλάκις χειροτερεῦον ἢ ἀποψιλούμενον, τέλος δὲ περισσὴ μοιρολατρία. Ὁ συγγραφεὺς, τὸν ὁποῖον δὲν διαφεύγει ἡ Ἑλληνικὴ πραγματικότης, θ' ἀπῆντα εἰς τὸν οὕτω σκεπτόμενον ἀναγνώστην ὅτι τ' ἀνωτέρω μειονεκτήματα δασοκτημόνων τινῶν εἶναι ἀπότοκα ἱστορικῶν λόγων καὶ τῆς ἀσκηθείσης ὑπὸ τοῦ κράτους καὶ τῶν ὀργάνων του δασικῆς καὶ δημοσιονομικῆς πολιτικῆς.

Τὸ πρόβλημα δ' εἰς τὴν Ἑλλάδα τίθεται «ποῖος εἶναι ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ διαπαιδαγωγηθοῦν οἱ Ἕλληνες δασοκτῆμονες καὶ θὰ βελτιωθῇ ἡ πραγματικὴ δασικὴ κατάστασις». Ὁ τρόπος ὅμως οὗτος δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ εἶναι τὸ σύνηθες μέχρι τοῦδε ἀνηλεὲς ἐκ μέρους τοῦ κράτους μαστίγωμα τῶν δασοκτημόνων, ἐξαιρετικῶς δὲ τούτων ἔναντι τῶν λοιπῶν φορολογουμένων πολιτῶν. Ἐνδείκνυται, ἀκόμη καὶ διὰ λόγους φορολογικῆς δικαιοσύνης, ἡ ἀκριβῶς ἀντίθετος, σώφρων δὲ πολιτικὴ, διότι μὲ τὴν σημερινὴν δημοσιονομικὴν πολιτικὴν, ἀντὶ ὅπως ἐδίδασκον οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τοὺς Δελφοὺς νὰ «ποιῶμεν τὸ κρεῖσσον», χειροτερεύομεν ἀπλῶς τὴν κατάστασιν.

Πέτρος Κοντός

Καθηγητὴς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης